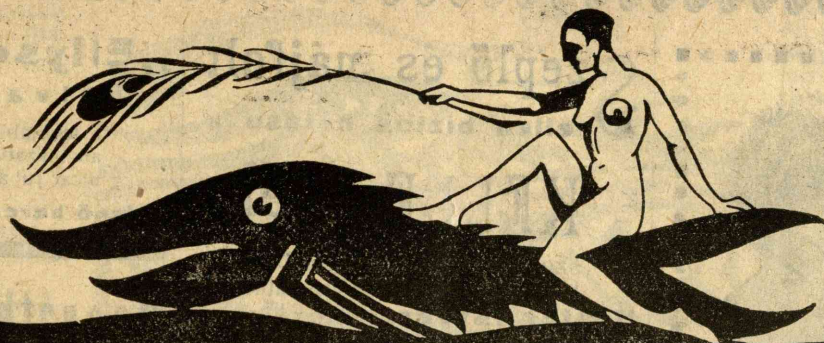

„Kapu előtt” Györy Endre regénye már megjejt!

KAVIAR

KULTURA • EROTIKA • MŰVÉSZET • HALADÁS

- Ki vagy te?
- Egy erdei manó.
- Manó? Igen tudom, azelőtt Stern Manó...
- Sajó Sándor lapunk részére készült eredeti rajza —

Kohl András

hölgyfodrászati term. Belváros, Szentgyörgy-tér. (Bejárat Lonovich-u.)
Elsőrangú hölgyfodrászat, hajfestés, manikűr. 33

Gyemánt Gáspár

paplanos és kárpitos, Gyárvaros Tigris utca 7
Vállal minden a szakmába vágó munkákat — 41

Hatóságilag engedélyezett lakástisztítást felelősség mellett vállal! —

„RADIN“

poloskairtószert minden üzletben és a vállalatnál kapható: **WEISZ**
II. Páva uca 15 Du chnitz ház (35)

„Tríes“ cipők

els rendűek és tartósak
Tries, Timisoara, IV. Begajbbsor 19.

Joszt József

uri és női cipész. Timisoara II. kerület Széna-tér 8 Férfi és női cipők mérték után pontosan készülnek. Javításokat soron kívül elintézt.

„COVAY“

mérték után készít férfifehéreműt
garancia mellett.
Hozott anyagot is vállal. 38.

Franzen és Brada

bádogos és vízvezeték szerelők
Timisoara III., Stefánia u. 2.
Vállalnak minden szakbavágó munkát, szolid árak mellett javítások soron kívül. 22

Szeplő és májfolt ellen biztos hatású

KELLER-féle

szeplő-kenőcs és szeplő-víz.
Kapható egyedül a készítőnél:
Keller István, Vörös kereszt
gyógyszerlár. Temesvár, III.
Holló és Hunyadi ut sarkán.

Gelbermann Menyhért

Dentist — fogász

Timisoara, IV. Kossuth Lajos u. 19. szám
mindennemű

Fogmunkák,
Fogpótlások

kaucsuk és aranyban! 38

Gutjahr György

Timisoara, II.
Bárány utca 18
Telefon 10-68

Ruha és szőrmefestés, kémiai
vegyszerrel, különlegesség
ágytörzstisztításban (régitoll felhú-
sítása).

Alkalmi ajándékokat

legolcsóbban beszerezhet

Ioan Dumoniu

órás és ékszerész
Timisoara IV. Str. Iancu Văcărescu 25
(Bemgasse)

Ön szép lesz ha „Dolly“ krém, pu-
dert és szeplővizet
használ, mely mindennemű szeplőt, májfolt-
tot, mitesszert stb. legrövidebb időn belül
eltávolít. — Kapható:

**Roth Jenő gyógyszerlá-
ban Timisoara, Mehala**
(villamosmegálló.)

Pollák Hermann

Kárpitos és paplankészítő
Timisoara IV. Hunyadi ut 6. sz.

Paplanok, Szolongok,
speciális Bőrbutorok
készítése és javítása
szolid árak mellett! 28-1

„Ellysee“

Divatszalonban

a legújabb divatszerint francia és
angolszabású kosztümök, kabátok,
utcai ruhák szolid árak mellett. —

I. Jenő herceg u. 12 sz. 38

Menráth József

férfi divatszalon

TIMIȘOARA, IV.

Str. I. GHICU (Arany János u.) 1/a. 38

Jean vallomásai

— A leszbikus szerelem könyve —

Írta: **Buttyán Vilus**

Szerzőnek érdekfeszítő, most meg-
jelent könyve, mely egyszerű sza-
vakkal, őszintén tárja fel a sokat
vitatott lesbosi szerelem anyagát,
érdekes cselekményekkel, fordulá-
tos jelenetekkel. — Mappában,
művészi kiállításkor ára 30 lei,
15 pengő, 90 c. korona, 150 d. nár
és a szükséges portó. — A könyv-
ből 100 példány készült, könyv-
gyűjtők és műbarátok számára.

„Alice“

női és férfi fehéreműszalon
TIMIȘOARA,

Gyárvaros, Három Király ucca 4. sz.
Vállal mindennemű női és férfi fehéreműek
készítését, szolid árak mellett. Tegyen egy
próbarendelést! 40

Ha szép akar lenni, használjon

Kulka-féle

Liliomtej-krémet
Liliom-pudert
Liliomtej szappant

Kapható kizárólag a Városi Gyógy-
szertárban Belváros.

Puskás Péter

Épület és butorasztalos

Timisoara III. Bul. Carol 68
(Hunyadi ut)

Elfogad minden e szakmába vágó
munkát a legjobb és legolcsóbb
kivitelben

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
 Zimisoara (Temesvár) II. kerület
 Fabrica, Str. Ioan Maiorescu (Bá-
 rány-utca) 13. sz.

Folyószámlák:
 Romániában: Magyar Ált. Hitel-
 bank fiókjánál Timișoara

Csehszlovákiában:
 Leszámlító és Közgazdasági
 bank r. t. fiókja, Kosice (Kassa)
 Jugoszláviában:
 Ált. Hitelbank R. T. Subotica,
 (Szabadka) és ennek fiókja:
 Senta — Zenfa

Előfizetési árak Romániában:
 Egész évre — — 950 lei
 Fel évre — — 480 lei
 Negyed évre — — 240 lei
 Jugoszláviában 1/4 évre 100 dinár
 Csehszlovák. „ 60 c. kor.
 Ausztriában „ 10 silling
 Németországban „ 3 márká
 Olaszországban „ 40 líra
 Magyarországon „ 9 pengő
 Külf. előfizetések külföldi t. számláinkra fizetendőek be. Magyarországiak postán, utalványon küldhetik be.

Egyes szám egész Romániában:
 20 lei. **Bucarestiben 25 lei**
 Jugoszláviában 8 dinár, Csehszlovákiában 3 c. kor.; Bécsben 50 gar.; 4 líra; 4 fr. frank; 20 pf.

F. szerkesztő:
DINNYÉS ÁRPÁD

Felolós szerkesztő:
BENGYI

Művészeti szerkesztő:
Sajó Sándor és Buttyán Vilus

Hirdetési tarifa: Négyzetcentiméterenként 10 lei. Hirdetési díjak előre fizetendőek. — Lapunkban megjelent novellák, regények és más közlemények átvétele, reprodukálása és előadása szigorúan tilos és bármely államban törvény szerint lesz büntetve.

Érdekes, hogy a férfiakat még ma is állandóan foglalkoztatni tudják a nők, holott már annyira ismertek és egymák, hogy a nő ma már nem is jelent egyebet, mint egy nagy összeség üres gyűjtőnevét, egy fogalmat, egy tételt.

Olyanok ők, mint egy kiolvasott jó könyv. Mohón fektetjük a térdünkre, remegve nyitjuk ki, lázasan habzsoljuk sorait, oldalait, türelmetlenkedünk, izgulunk, megmegnyaljuk az ujjunkat, hogy minél gyorsabban tudjuk végiglapozni... valóságos extázisba esünk, mi lesz a vége... és csak akkor látjuk: ez is csak olyan, mint a többi... unottan tesszük le, más után nézünk, de egy hét múlva megint csak elővesszük — hogy egy kicsit olvasgassunk belőle...

Ilyenek ők is.

S hogy mi a titkuk, hogy mégis állandóan, újra meg újra foglalkoztatnak bennünket, azt is elárulom.

Az a titkuk, hogy egyálta-

lán nincsen semmiféle titkuk. Mert ha tényleg titokzatosak lennének, régen rájöttek volna a titkukra — de így míg a világ örökön keressük, kutatjuk, izgatja fantáziánkat és ébren tartja érdeklődésünket a „titkuk“, amelyben csökönyösen hiszünk, hogy van, amit pedig nem fogunk sohasem megtalálni, mert nincs. Szörnyen egyszerűek és átlátszóak ők, nemhogy titkuk lenne, illetve ez a titkuk.

A lelküknek, meg a testüknek is. Hogy amikor megkapjuk őket, csalódottan kérdezzük magunktól: hát csak ennyi?

És illúzióink dühös munkába fog, nem létezik, hogy csak ennyi, kell itt lenni valami nagyszerűnek, csodálatosnak, gyönyörűségnek. S újra meg újra mélyére hatolunk — a dolgoknak, eleve nére tapintunk — az ügyeknek, hogy valamit mégis csak fölfedezzünk, a kellemetlen tapasztalatokon kívül, amelyek ma már azonban szintén és egyáltalán nem titkok, hisz minden jóra való fiatal ember ismeri már őket, nem is hirtől, hanem: személyesen.

Igy bizony, ilyen nagy hű-

hót csinálunk mi belőlük, pedig ők nevetségesen kicsinyek és egyszerűek, hogy, mint mondtam, a nő ma már egy fogalom, egy közönséges tétel, amely még hozzá, ha ugyan mint tétel nem is — de a gyakorlatban nagyon könnyen megingatható, sőt vannak, akik megdöntik...

Uj művészeti szerkesztőink.

Olvasóink lapunk e heti számától kezdve uj művészeti szerkesztők neveit látja a lap homlokán. Uj nevek és mégis mindakettő régi, kedves ismerőse közönségünknek.

Sajó Sándor festőművész és Buttyán Vilus fotóművész, akik eddig csak belső munkatársai voltak a lapnak, e heti számunkkal közelebbi nexusba kerülnek szerkesztőségünkkel, amennyiben mindkettőjük lapunk művészeti szerkesztője lett.

Sajó Sándort nem kell külön bemutatni a lap olvasóközönségének. Mint művész ember a legszélesebb rétegekben ismert név, akinek gyönyörű olajfestményei és kitűnő karrikaturái, nemkülönben ceruza- és tollrajzai a legjobb nevet biztosították a művészeknek. Sajó Sándor, mint festő és rajzoló Budapesten kezdte meg

pályafutását. Éveken keresztül volt a Budapesten megjelenő „Fidibusz” művészeti szerkesztője és az akkori nivós és nagypéldányszámu ujság, amely köré a legjobbnévű írók és humoristák, mint pl. Szenes Béla, a most nemrég elhunyt kitűnő vígjátékiró, Gábor Andor, Heltai Jenő, Bárdossy Gyula stb. stb. sorakoztak, hétről-hétre hozta Sajó Sándor jobbnál-jobb rajzait.

Buttyán Vilus (Vilma) nemcsak mint ügyes fotóművész tett szert ismert névre, hanem irodalmilag is jóhangzásu neve van. Buttyán Vilus a régebbi időkben ugyancsak Budapesten fejtett ki figyelemreméltó munkásságot. Munkatársa volt a Budapesti „Társaság” című ismert és nagynívójú folyóiratnak, amelyet tudvalevőleg csak az arisztokraták számára irtak és adtak ki (innét származik a „mág-násujság” elnevezése is) és gyönyörű felvételei és aktképei jelentek meg az Érdekes Ujság és a Tolnai Világlapjában hosszú éveken keresztül.

Ilyen két kitűnő erő közreműködésével sikerült elérnünk, hogy lapunkban állandóan a legjobb illusztrációk jelenhessenek meg és megvagyunk róla győződve, hogy ezt olvasóink is minden tekintetben honorálni fogják.

A művésznő és a főzelék

A művésznőtől kérdezik egy társaságban, hogy és mint kell főzni a főzelékeket? Egy ur azt kérdezi tőle, hogy például a tökfőzeléket hogy főzné meg? A művésznő egy kicsit gondolkozott, majd így felelt:

— Hogyan főzném meg? Lyukra tenném és berántanám.

A temetőszagu szerefőm

Erótikus fantázia, írta Brandstätter Károly — Eredeti kézirat —

I.

Kocsiba ültem és a temetőbe hajtottam. A temetőkert kapuja előtt egy combigérő szoknyás kislány néhány szál virágot nyújtogatott felém vézna karjaival. Megvettem a virágot és lassan megindultam a sírok között.

Figyelmemet egy hatalmas márványszobor ragadta meg, amely kimagaslott a kerítés fekete rácsai felett. Őszinte csodálkozással álltam meg a szobor előtt.

Egy kibontott hajú, ővig meztelen, csodaszép fiatal leány lecsüngő karokkal, holtan feküdt a halál karjaiban, aki a derékig meztelen leány fölé hajolt és az ajkait csókolt. De a halált nem a megszokott kaszás csontvázember ábrázolta, hanem egy asszony tartotta karjaiban a lányt és csak üreges, sötéten villogó szeme és mohó, széles fogai szimbolizálták a temetők urát.

Végigfutattam tekintetemet a temetőn. Félttem, mert olyan egyedül voltam. A sírkövek közül néha előcsillant egy-egy csontváz és a kápolna felett vörös láng lebegett.

Egy halvány napsugár bukott a szoborra és megvilágította a lány arcát. Megrendültem.

Lábaim a földbegyökereztek. A lány arca mintha eleven lett volna. Hosszu, fekete szempillái voltak és csodálatosan fehér bőre. S ahogy most hosszan a kőarcába néztem, láttam, hogy a sötét szempillák alól néha felém villant forró tekintete... Szerettem volna a karjaimba szorítani a kötestet és kábultan a szájára hajolni. De ezek a combok nem puhák és nem forrók, hanem hidegek és kemények.

II.

Másnap megint a temetőben jártam. Az alkonyat véres fényt hintett a sírokra. Halkan léptem a kanyargó, üres utakon. A padok úgy guggoltak a hervadt sírok közt, mint macskabőrbekecses öreg emberké. A sírok közül egy-néhány úgy telve volt lehullott falevelekkel, mintha egy örült ifjú szüzet rejlegetne a levélréteg alatt, aki meztelenül leugrott egy toronyból.

Ekkor egy lányt láttam ülni a padon. Nagyon hasonlított a szobor lányalakjához. Sápadtan nézett rám. A ruhája hozzátapadt a testéhez, mintha a vízből huzzák volna ki. Combjai ingerlően elődomborodtak. Valami asszonyos teltség formálta kíváncsúsra a lányt, aki szilaj szenvedéllyel ugrott a ryakamba és csókratartotta halvány, áttetsző száját. Hosszantartó, forró és szenvedélyes volt ez a csók, hogy egészen belesápadtam. Megforgattam a kis sötétszemű leányt, egész magamhoz szorítottam karjaimmal és úgy csókoltam.

De egyszer, amikor a széleslevelű tölgy árnyékában lehajoltam, hogy megcsókoljam hófehér vállát, úgy éreztem egy pillanatra, mintha a kábitó parfóm mélyén temetőszag leselkedne.

Borzongva löktem el magamtól. A lány szomorúan rám mosolygott és lassan, imogva suhant el a sírok között.

III.

Egyszer a temető egész magányos részébe tévedtem. Piros orgonafák, kör alakú sétány, holtta vállott zöld szökőkút és csontvázként fehérülő kőpad. A szökőkút megdermedve állott helyén, mint a multakból ittmaradt álomkép, de az álom már messzi járt. A körben futó ut elhagyott volt, mint egy agglegény, aki elszokott attól, hogy lengőszoknyás, finom combu bakfisok látogassák.

(Folytatjuk.)

A divatférfiak sokat adnak a divatos ruhákra!

S Z I T K A Y

Timișoara, Belváros,
Jenőherceg-uca 18. sz.

alkalmat nyújt mindenkinek, hogy ruhái kifogástalan szabásban és minőségben készüljenek. — Eredeti angol szövegek nagy választékban, olcsó, raktári árakon.

A titokzatos asszony

— Eredeti kézirat —

Éjszaka volt. Valahol lágy és halk zene hangzott.

Ezen az éjen ismertem meg Ernát. Erkélyen mellett mentem el éppen. Az erkélyen egy asszony állt. Az asszony szemében különös lángok égtek és vértelen volt az ajka. Jaj! A szeme olyan buján, sováran szomorú, szenvedélyes, titkos asszonyszem volt. Igérték, sirtak, vágytak ezek a szemek.

Mohó, vértelen ajkai között egy vérvörös rózsát harapdált, fehérek voltak a fogai és rámnevetett:

— Kalandor?

Szememben láng gyult. Felmentem hozzá. Bő, veressávu volt a pongyolája. Bokája meztelen és apró cipő volt a lábán.

A hencser mellett cigaretták hevertek és ő unottan morzsolt egy bujaillatú cigarettát. Keresztbevetette lábait. Mohó volt és szertelen. És furcsa, bűnös és vesztő és asszonyos.

Átizzott kemény, fehér combja. Hullámozott a melle.

Puha, meztelen karján apró erek játszadoztak.

— Szent vagy? — kérdeztem és fehér bokáira néztem.

*

Mentem hozzá. Mindig nevetett és vesztő szomorú szeme mámorokba sarkalt... Ki volt.

— Ernának hívnak. Ez elég, — mondta ő és lusta, pillás szemét behuntya. A szemét, mely olyan volt, mint egy puszta, sötét, mélységesen sötét éjszaka...

*

Nagyon elfogott a vágy. Szájon csókoltam.

— Miért ne, — kérdeztem elfulva. Sohase! ? Ki vagy és miért vagyok itt én, és miért akarlak? Felelj!

— Vagyok, Senki és Minden felelte és összecsukta az ajkát.

*

Belefurtam fejem a mellei közé, a párnás, feszülő, illatos mellek közé. Asszony? Bűn? Vész? Csók?

Éreztem testének lüktető melegét, emelkedő halma. Csókoltam. Behorpadtak kemény mellei. Két karja ölelt. Lihegett, suttogott.

— Enyém vagy...!

*

Az éj végtelen hűvös volt. Lázas fejemre eszelős hidegséget csapott. Szemem szinte kialudt.

Folyók zugtak. Valahol titkos idegenbe egy barna lány várt reám.

Visszanéztem.

FIATALSÁG

A szép, szent fiatalságnak szól ez a kis írás, annak az áldott és boldog ifjuságnak, mely ott zörög már a holnap lépcsői előtt...

— Eredeti kézirat —

A tavaszeste ködbefullt árnyakkal siklott a föld felett.

Meleg és langyos volt a levegő és szelid szél fujt.

Pirkadva szállt le az alkonyat, messzesépen, mint egy meztelen szülőlány álma. Az uccán mentem és fájó boldogsággal éreztem a lüktető, mámoros májust, mely ott vonaglott az élet minden kis apró zugában. Nem a sablonos tavasz érzés volt ez, — szent, szép érzés, amelyben én megéreztem, hogy sohasem halok meg. En már örökre élek, ujongott fel bennem a sejtés, ebben a muzsikális szent májusban, az illatos kis asszonyok ajkán én már mindvégig megmaradok.

Jöhet komor, sok szempntemberi elmenés, örökre él a tavasz.

Asszonyok sétálnak mellettem.

Szépek, fehérek, szagosak, fehér mellük a patyolat bluzon átfurta magát és minden kis lépésnél megremegett. A szemükben vágyak tüze égett.

A szél játékosan fujt, kip kop, halottam hirtelen. Velem szemben egy lány jött, szőke, kimondhatatlan zöldes tengerszemű, lányos, szűz melleit elötretolta magát. Formás lábain megfeszültek az izmok.

Talán álomleányok jöhetnek így, ilyen szépen és illatosan, hogy a fáradt kóbor, vándor előtt egy percre az életet szépé, mesésé tegyék.

A szél hirtelen fordult egyet és sikolyok hallatszottak. Az asszonyok illatos szoknyája a gömbölyű térdek fölé hajlott.

A lány szoknyácskája is felperdült, a gömbölyű, kerek selyemharisnyás térdeken

Az erkélyen állt.

Ajkai között vörös rózsát harapdált, a szirmok szinte szerelmi mámorban égtek mohó ajkai között. Jaj, ki ez az asszony, gondoltam. Bűn vagy Szent?

A rózsaszirmok renyhén, mint szép tavaszi halottak, belehulltak a végtelen, dermedten fekete és csöndes éjszakába.

Komáromi Jenő

A gyöngéd, formás, fehérhúsú lánycombok kibugyantak, a csöpp kis nadrág kis fehér szegélye is kilátszott.

Elpirult.

Zavartan állt és egymás mellé jutottunk. Én nem tudom mi volt akkor. Valami varázs fogott meg és nem tudtunk megmozdulni. Vékony ingemen át éreztem csodásan telt melleinek gyöngéd remegését, finom halk vonalát, combjainak forró lehetét és a parfüm illatot, ami vállaiból, ives, meztelen nyakából áradt.

Fiatalok voltunk mindketten abban a szent tavaszestében.

Ajka félig ajkamhoz ért, forró, meleg volt és nedves.

Nem tudom mi volt vele és mi volt velem.

Megremegettünk, éreztem amint kisé hozzámhajolt, az ajka felémcsúcsorodik.

Kéjesen csókoltunk egymásba, forró, hosszú szerelmes csókban.

Aztán félrelépett.

Zavart volt és piros és én is piros voltam és tavasz volt és mámoros este.

Szeme a szemembe mélyedt, simogató, bizsergő nézéssel, lehajította fejét és tovament.

Én meg ott álltam a szent tavaszestében, egészséges, szép asszonyok között és utánnanéztem nagyon sokáig.

Felszerettem volna kiáltani, izmosan és szépen tele csodálatos boldog fiatalsággal:

— Eljen az élet!

Herceg Zoltán

Jolánka szerelme

— Eredeti kézirat —

I.

A parkok felől jöttem és akkor láttam meg őtet. Formás, szép, fehér husu lány volt, kisleányos mellel és szép kék szemekkel. A haja bodros, szőkén lebegte körül az arcát. Nem sokáig tartott a nézés: megismertem Jolánkát. Megismertem, mert testemből a fiatal parki fák illata áradt és mert ő is olyan szép volt. Megismertem és akkor elhatároztam, hogy ezt a lányt én tisztán és nagyon fogom szeretni.

Jolánka különös palotában lakott. Elegáns nők és urak jöttek oda. Néha éjfél tájban egy csodaszép meztelen asszony ment a folyosón végig, a szobákból halk sóhajok hallatszottak és reggel zihált, ájult asszonyokat vittek a szolgák fel a termekbe. Jolánka távol volt mégis mindezekről, nagyanyja a fehérhaju nő, aki szigorú éberséggel ügyelt fel mindenre és rá is, egy külön lakosztályt rendezett be neki a palota egyik szárnyában, csak halványan látott mindent.

II.

Egy este, vöröshaju, szép, sötét szemű nő nyitott be hozzám.

Letült a divánra és magasra csapta a combjait. Kicsillant meztelen husa, majd ledobta magáról a ruhát és teljesen meztelen lett. Csak a harisnya feszült izmos lábacskaikra. Levette magát és kéjesen hempergett a fehér vadmacskabőrön. Odacsuszott a lányhoz és csókolni kezdte rózsaszínű bokáit a finom harisnyákon át.

— Vetkezz le pici, — kérte és idegesen fejtette le a lányról a ruhát, aki bódult volt és kábultan engedett.

Az asszony meztelenre vetkőztette a lányt és lehuzta maga mellé. Kéjesen nyaldosta forró kis nyelvvel a lány bimbóit, átölelte és hempergett vele a puha, fehér, vadmacska bőrön. A lány az asszony kerek, kemény és husos combjait nézte és keze akaratlanul a szép, formás ülephez ért. Az asszony megreszkett és forrón sugta:

— Kicsike, tüssél ott...

A lány ijedten huzódott vissza.

A nő széttárta két fehér karját:

— Jere kicsi, — szölt és lefektet-

te a lányt. A teste csodásan meleg volt és megszorította. A harisnyás lábcskák kéjesen végigtapogatták a lány egész testét és horzsolták a szűzi combokat.

A lány ernyedten engedett mindent, de hirtelen öntudatra ébredt. A nő merészet akart. Felsikoltott és messze lökte az asszonyt.

Befutott a fürdőszobába. Magára zárta az ajtót és elmerült a langyos, illatos vízbe.

III.

Egyszer meg tanuja volt egy jelenetnek, mikor éjszaka a kertben sétált. A hűvös, szép éjszakában.

A kert magányos részében egy nő sétált egy férfivel.

Az asszony szeme csillogott és izgatottan beszéltek.

Suttogásuk után a férfi hajlós vékony vesszőt tört le.

Az asszony felhuzta a szoknyáját és lehajolt, úgyhogy a bugyi finom kis vázsza kidomborodott a kerek részen.

A férfi nagyokat ütött, a nő jajgatott, míg össze nem rogyott és szét hasadt a bugyija, mely alól fehér combjai tűntek elő vörös sávokkal.

IV.

Néha magas, sápadt nők jöttek és azt mondták az öreg nőnek, hogy pénz, pénz, pénz kell, mert ha nincs, az életnek vége.

Ilyenkor megszólalt a telefon és nemsokára gazdag, fáradtszemű urak jöttek.

A gépkocsik halkán suhantak éjfélfelé a szelid éjszakába.

Rikoltozó hangok hallatszottak, majd elfojtott nevetés és csörömpölő üvegek zaja.

Igy, ezek után ismertem meg Jolánkát. Nem. Jolánka nem volt bűnös, mindabból, ami körülötte történt, nem sokat értett. Jolánka szelid volt és kékszemű, fiatal és fehérhusu, csinos mellű, úgy nézett a szemembe, mint egy ártatlan, fehér leánylélek első álma.

Istenem, de kicsi vagyok ebben a nagy őszben! Nem tudom, szeretek, vagy sirok, de vágyva, csak folyton vágyva folyton álmodom, álom az én életem és mesés vágyam és minden kívánsom.

Az akác soron mentünk lefele és és megfogtam a kezét.

Az arcán szomorú mosoly vonult végig. Pihető melleivel hozzám feszült, kebleiből rózsálat áradt felém és a lányos vállak, fent a puha, meztelen, fehér nyaknál pihések voltak. A szája nedves, olyan ártatlan volt. És akkor ott... egyszerre felűnt a távolba nekem a saját szomorú, fiatal arcom. Az én hibázott, lehetetlen életem, mintha egy asztalnál ültem volna fehér és karsu poharak között és asszonyok vettek volna körül és mindegyik egy vörös üveget nyújtott volna felém.

Az ucca sarkán kis cukrászda állt, szentimentális leikek lángja, nőkeresés és romantika. A kaszi nőt ide láttam, nagy, husos, feketeszemű nő. Egy férfi állt mellette és benyult a nő bluzába. Széipattant a kapocs, a kombiné alól kiesett az egyik duzzadt emlő, morzsolta és csó olgatta...

És én hirtelen megbocsátást éreztem, hisz csak fiatalban szép az élet és én nem tettem rosszat, szomorúkodtam sirtam és csókoltam.

Jolánka szemembe nézett, mélységes kérdéssel.

Felmentünk egy teraszra, honnan arabeszekre törve tűnt fel a város...

— Jolánka, — szöltam és nagyon elfogott az élet, — engedd le a pántod... csak egy kicsit, hadd lássalak.

A kis kezek odanyultak és ott a csöndben lehullott derékig a lány ruhája.

Kis bimbós melle, gömbölyű válla, félig meztelen teste és szőke haja, szemembe tüzesedett valami kóbor napsugár, odahullott az isteni látványra.

Megcsókoltam a lány meztelen husát és... lassan feltoltam a pántot.

— Így maradj meg nekem, távolból, hívogatón.

En most elmegyek, kóborolni vágyom, az utak intenek, hívnak. Talán majd egy másik életbe még eljövök erre... Nem-e mindegy... Ez az élet, avagy egy szebbik... — szerettem volna mondani, de nem mondtam, ugyse értette volna meg.

Még aznap este vonatra ültem. A vonat lassan dőcögött a napsugaras, zagyva bánási tájon és én mentem, arcomon egy könnyel, újabb városok felé...

(—nyi)

Különös éjszakai kaland

Lapunk eredeti kézírata. — Irta: LÁNYI LÁSZLÓ

(Szerző minden jogot magának tart fenn. — Folyt.)

Lányi László, kitűnő tollu munkatársunknak ez egy hosszabb lélekzetű novellája, melyben ügyesen és nagy hozzáértéssel rajzolja meg az erotikus irodalom bizaár' témáit.

Egyszerre egy zongora és hegedű hangjai harsantak fel a terem egyik sarkából. Buja és izzó hangon egy nő énekelt. Az a nő, aki vele jött.

A fel s alá sétálók megálltak és hallgatták.

Szenvedélyes, sovár dallam volt az ének, szárnyaló kéjes melódia. A dal egyre lenyűgözőbb és sovárabb lett, majd pedig átsapoott egy sikollyal hörgő trillába, vad, izgató vágyba, majd pedig egy végső, durva és érzéki rikoltásban fejeződött be, amely szinte keresztülfuródott a menyezeten és elszállt a végtelenbe. Jobbra és balra is ajtók nyíltak, nők jöttek be. Fejük, arcuk, nyakuk álarokban és fekete csipkébe volt burkolva és teljesen meztelenek voltak.

Roland szeme szomszamos vándorolt testről testre, törékeny, buján virágzó nőkre, szókékre, kiknek szeme talányként világított. A látás kimondhatatlan kését a megkivánás csaknem elviselhetetlen kinjává változtatta benne. A többi férfiak is így éreztek, sóhajok lebegtek és vágyak. Néha felszakadt egy jajszó.

Egy meztelen nő Rolandhoz lépett. Gömbölyű teste surolta a férfi testét, félig ajkán érezte a nő melegehusu ajkát. A szép combok hozzádültek s puder és parfüm-illat tört elő a nő fehér emlőiből.

— Lovag, jer, reszketek, kellesz! — lihegte a férfi fülebe és igyekezett levenni a férfi álarcát. Roland hevesen átölelte, mikor az a nő furakodott közéjük, aki idehozta.

— Nekem jobban kell! — és a meztelen asszonyra nézett, — hadd őt nekem...

Kikapcsolta mellén az öltönyt, előbugyant forró, meztelen husa. Roland őrgöngve rátapadt.

A meztelen nő vállat vont és elment. Ekkor a nő eltolta magától a férfit.

— Csak megvédtem önt, — szólt és újra felkapcsolta ruháját. — Senkivel ne beszéljen, mert fel-

ismerik és ez halál! Csak nézzen, mert ezután lesz még csak látni valója igazán.

Roland kábultan nézett a nő után, amint az egy izmos lovag karjaiba dobta magát és táncolni kezdett vele. Mindenki táncolt: a fekete lovagok és a meztelen nők. Roland ott érezte ajkán a nő forró, melegen illatos és kábító husát.

Forogtak a párok, fülledt illat szállt és felpattant az ajtó.

V.

Husz fekete, meztelen testű nő jött be és husz meztelen néger férfi. A terem közepén egy félkört képeztek...

A tánc elállt, s a zagyván tarka tömeg visszafelé huzódott. Kissé messzebb és hátrább.

Abba a félkörbe, melyet a meztelenek alkottak, egy fehér rózsából készített illatos ág állott, melyen egy nő feküdt és cigarettázott.

Fehér pijama volt a testén. Most messziről hirtelen sikoly, majd kiáltás hallatszott. Aprók, kinosak, kéjesek, beteltek, egy heves szerkekezést utánozva.

A nő felugrott!

Hevesen emelkedett a keble, felizgult. Szeme izzott és ledobta testéről a pizsamát. Kreol bőre meztelen volt. Ledobta a kis cipőket, fehér, meztelen hasa kéjesen kivillant. Lehuzta a selymes harisnyákat. A vágy elragadta. Karjait kitárta a meztelenek felé de azok hidegen álltak. Hozzájuk rohant, combjait odafeszítette testükhez, ajkaival azok ajkát kereste, de mindenik hideg maradt. A nő vonaglott a rózsákon, csókolta a nők és férfiak testét, míg önkéjbe nem hullt a rózsás ágyra. Fehér kis ülepe görcsösen emelkedett a sok illatos, egyszínű virágokon.

Néhány perc múlva véget ért a jelenet.

Ujra megnyíltak az ajtók és néhány vértetű katonák jelentek meg. Karjuk vastag és ölelően izmos volt.

Az ajtón ekkor egy fehérlepletes nő jött be, akinek csak a bokája és nyaka látszott és villant ki meztelenül.

A terem közepére ment és szilaj táncba kezdett.

Magasra vetezte lábait és alul teljesen fedetlen volt.

Haja körüllobogta tüzes arcát és mellei kiszöktek. Az egyik katona durván hozzáugrott, végighasította a lepelt, mely alól kivillant a nő teljesen meztelen teste. Az vergődött. A katona durván hosszú, szőke és selymes hajába markolt s egy sarok felé huzta. A nő sikongott, meztelen, őrgitően szép combjai a padlót surolták melleinek nedve fehéren csillogott.

A többi katona a győztesre támadt. Csattogtak a nehéz fegyverek és egy csapásra néha elesett némelyik közülük. Halotti csönd volt, mindenki leste, ki lesz a szoborsép női test boldog tulajdonosa.

Különösen egy szőke, izmos katona küzdött szépen és párduc izmai szinte megpattantak, amint védekezett és sujtott. De ő lett a győztes!

Eldobta kardját és a nő felé indult. Felemelte a forrótestű nőt s a combok kéjesen engedtek helyet.

Az egész terem csókba borult...

A sovár, meztelen nők hevesen huzták a fekete álarcos férfiakat kéjre gyult testük felé. A villanyfény lekapcsolódott, csak valami nagyon finom és szürke fény derengett. Egy-egy elfojtott sikoly hallatszott. Az éhes nők mohón szerettek.

Kaosz volt minden, zsibaj, fülledt illa, kin-kéjes vergődés és jajszó. Őrgitő volt a sok fehér ülep, emlő és comb és a melleken tékozló férfiak. Szenvedély gyult, égett és egyre jobban fokozódott.

Roland támoiyogva részegült meg az előtte lévő lányványtól. Részeg, vágyó és szomszias volt. Részeg volt a saját maga sovargásától, a nőktől, csókoktól és általában mindattól, ami itt lefolyt.

Korbácsfájdalmat, asszonyemeleget akart érezni, fájót, kinzót, kéjesen nagyot és forróan csókosat.

Asszonyt!

VI.

Az álmok után, melyek aranyosak, mint valami délibáb-leányok, zsenge és hamvas melle, csak emlék marad. A csóknak, melyet vágyunk, akarunk és kívánunk, csak íze, de néha az emlék s az iz a legkedvesebb.

Igy volt ez Rolandnál is.

Egy óra múlva ugyanis a kerin-gő párok félmeztelenül és egymásba karolva feküdtek a puha perzsa szőnyegeken, a szép combok, halvány ülepek és mellek felett, fehér rózsalevélkék heverték elszórtan és rózsákkal, illatos kábitó rózsákkal volt tele az egész terem. Az asszonyok duzzadt, vörvörös ajka félig kinyit és részegítő sóhajok törtek elő a lihegő mellekből...

Mintha emlék és iz lett volna a terem, mely így azonban még hívőbb, titkosabb és sokkal kíváncsibb volt.

Valami messzi óra nehéz ütéseket kongatott. Roland számolni kezdte:

— Egy... kettő... három...

— Három? — Tehát éj van még s mindez a sok cselekmény így hamar és gyorsan pergett itt le. Három óra? Most vége? Azt hitte, hogy igen, most mind el fognak menni a titkos társulat tagjai, vége lesz.

Csalódott, mert éles, bugó sipszó hasított végig a termen. Az alakok felugráltak.

Izmos, meztelen szerecsenek jöttek ezüst tálcával, melyeken kékes-sárga poharakban különös színű italok voltak. Mindenki ivott egy kis pohárkával és újra kezdődött az orgiázó tánc.

Megint kinyit az ajtó, amelyen hervadt, de szép nő jött be. Fáradtan lépett s testére egy fehér lepedőt szoritott, melyből élesen kivillant asszonyosan érett testének minden izgatató körvonala. Felül párnás, gömbölyű karjai végig csupaszok voltak...

Végigment a termen egy nagy medence felé, amit a négerek közben felállítottak. A medence két méter magas volt, oldalára támasztva egy kis aranyozott létrával...

A medencéhez meztelen négerek futottak, megengedtek egy csapot, mire fehérszínű, habzó pezsgőfolyadékkal telt meg a belseje.

A nő felment a kis létrán, mozgólatai közben lecsuszott az ing és csupasz, formás lába a combig kicsillant. A létrafok tetején egy kis lapos lépcső volt még.

Ott megállt.

Hanyag mozdulattal hámozta le magáról a burkot és ott állt kifesztült, érett mellekkel, harmónikus, meztelen, izgató nagy teljességben.

Hervadt volt, de olyan, aki már minden fokát ismeri a kéjnek.

Tagjai tzzóan teltek és fehérek voltak, forróak, elvesziően sovárak. Diadalmasan állt ott, fáradt, rezignáltan érzéki mosollyal, pillás, mély árku emésztő szemeivel. A terembe örvongó kiáltások keveredtek s a férfiak a nők mellébe csókoltak kéjes vadsággal, míg a nők szeme is visszacsillant.

Azután két néger közelebb lépett. Megfogták a nő testét, ujjaiuk kéjjel mélyedtek az isteni combokba, mellük a nő gyönyörű, kéjesen elődomborodó hasához ért és beletették a medencébe.

A folyadékban buján vergődött a nő teste, meztelen dereka félig kiemelkedett.

— Evoe! Hallaila! — örvongott a tömeg. Rózsákat dobtak feléje s egy-egy nő közelebb furakodott és megrészegedve csókolta az asszony feszes melleit. Ajkuk ráforrt s még jobban felizgatta az amugy is buja nő testét.

Hullt a virágos, örvongott a nagy és tarka tömeg, a fonnyadt rózsák fehérek, bágyadt szénaillatu kassza mindent befedett, magasra nyultak a meztelen női karok.

— Halaila!

— Halla... illa!

Tompán és elnyulva hangzottak a kiáltások, mint egy vergődő nő sóhaja, egy szerelmelen nagy és borzasztóan árva és sápadt őszi éjszakán.

A fürdő nő újra kilépett. A meztelen négerek kivették s ráfektették egy nyoszolyára. A nő bágyadt kéjjel pihegett, míg finom szivacsokkal törölték testét a meztelen négerek.

— Halaila!

Az arcán kéjes, buja vonás ásott árkot, kéjes combjait kissé szétette.

— Halaila!

Pompás teste ajzottan feküdt, majd puha flanéllal törölték végig

a testet, mely az érintésekre meg-rázkódott, kifeszült és kigyózva hajlongott.

VII.

Roland mellől előtört egy vállas, fekete lovag.

Mindenki remegett a vágytól, amint az asszonyt nézte.

A fekete lovag szétlökte a nyitott és falankszos sorokat, a nőhöz rohant, széles mellével átölelte.

Hisztériás kéjjel sivitott föl az asszony. Párnás combjai magasba vetődtek, emlível igyekezett elérni a férfi ajkát, hogy érezze a harapó csókokat. Nagyszerű ivben feszült meg a teste, egy gulát, a legszebb és legformásabb gulát alkotva, melyre félig betelten hullott a férfi.

Kéjjel csókolták egymást s a nő teste buján rángatva éhezelt a kemény férficombok alatt. Mellét ajkához vitte várva és vágyva.

Mintha egy gyűrűs, fekete tömeggé lett volna a sok nő és férfi. Tomboltak s a meztelen, fekete fátlyas asszonyok ajkukat éhesen nyujtották a férfiak sováran megkívánt ajka felé.

Roland egyedül állt a tehetetlenül mámoros tömeg közepette és kinlódva vágyódott annak a nőnek a teste után, aki őt idehozta, a teste után, melynek még különös illata ott szállt körülötte. Érezte, kell neki a nő. Feltedi magát vagy akárhogyan is — de kell, ennek meg kell lennie, mindenképpen, bármilyen formában. Zavaros ötletek forgolódtak agyában.

E pillanatban valaki megszólalt mellette:

— A jelszót!

Észrevélenül egy fekete lovag lépett hozzá és mivel Roland nem válaszolt azonnal, még egyszer megismételte a kérdést, de most kissé nyomatékosabban.

— Halaila! — mondta erre Roland.

— Nagyon helyes uram, ez a bejárat jelszava, de a házi jelszót, ha szabad kérnem...

Roland nem felelt.

— A jelszót!

— A jelszót! — hangzott kétszer élesen és gyanakvóan a kérdés.

Roland vállat vont. Erre két másik lovag jött hozzájuk.

— A jelszót, uram, — mondták egyszerre mindketten.

— Elfelejtettem, felelt Roland
üres mosollyal és egész nyugodt-
nak érezte magát.

— Ez az ön baja! — mondta
az elsőnek érkezett ur, — mert az
itt tökéletesen mindegy, hogy ön
elfelejtette-e tényleg a kérdéses
jelszót, avagy pedig sohasem tudta.

Ekkor már valamennyi álarcos
körüközött özönlött. Roland nem ér-
zett semmi félelmet, mikor letép-
ték arcáról a fekete álarcot és kis,
aranyos szegélyű, de élesen hegyes
török szegeződtek a mellének.
Előre nyújtotta nyakát és megszól-
alt:

— Uraim, rendelkezésükre állok,
ha talán mert idejöttem, szabályai-
kat megsértettem.

— Nem erről van most szó! —
szólt az egyik lovag, nem elégté-
letről, hanem a jelszóról.

Roland tovább folytatta:

— ... én nem játszom komédiát,
nem is tudom, mi ez az egész
ilyen, de követelem önöktől is, hogy
számot adjanak!

Gunyos hahota felelt s a kis
török veszedelmesen közeledtek.
Ketten mellén ragadták és felnyi-
tották a jelmezt. Roland érezte,
hogy meztelen husához egy tör
hideg vasa ér...

— Tehát halál!

Semmit sem tehetett.

A fekete lovagok ércfalként vet-
ték körül és dühös kiáltások sü-
völtöttek:

— Halál a betolakodóra!

Roland úgy érezte, hogy a tör
beljebb hatol testébe és vércsep-
pek jelennek meg meztelen husán.
Ekkor hirtelen föltáruult az egyik
ajtó és ott állt az a nő, — aki
vele jött — s akit olyan nagyon
és kinosan vágyott. Fekete öltö-
zetben, mögötte a férfi megpillan-
totta a többi nőt, meztelenül és
eltakart arccal.

— Engedjétek el! — kiáltotta a
nő és Rolandhoz lépett.

A fekete ruha mintegy varázs-
intésre lehullott róla és ott állt
fénylő, fehér, meztelen testével.
Álarcat is leoldotta, fekete haja
elborította vállait, keblét, csipőjét,
szépformájú combjait, a gyengén
kifelé hajló rózsaszín térdet s a
karcsu lábakat. Ernyedt mozdu-
lattal nyult végig a szőnyegen, feje
hátracsuklott és szép lábai szét-
táruultak...

Az egyik lovag hozzálépett és
kemény, hosszú pálcával a nő
gyönyörű hátsójára csapott. A nő

ajkait kinos kéjjel telt sóhaj hagy-
ta el. Roland megtántorodott.

— Így ez a nő itt. Vadul a fér-
finak ugrott és letépette. A nő
szeme felcsillant, buja illat áradt
melléből. Roland melléje roskadt,
fogaival szaggatta le a nő melleit
védő fátylat, tele szájával csókolta
a forró, meztelen női hust, mely
kéjesen borzongott. Mindketten re-
megtek és... egyesültek vad, szin-
te erőszakos kéjben...

VIII.

Ujra a fekete kocsiiban ült.

Fent a bakon az a fekete férfi,
aki őt idehozta, mellette a nő,
akin csak egy zöldes kabát volt.
Pöre lábai megint át voltak vetve
és csillogott a nő érzéki, fekete
szeme.

Vágtatott a kocsí. Hosszu és rö-
vid, szürke és ismeretlen uccákon.
Majd megállt.

— Szálljon ki! — szólta a nő
és a tekintete melegen, perzselően
pihent a kábult férfin. Roland le-
hajolt, felhajtotta a nő kabátját.
A nő még meztelen volt teljesen
és ráforrt a puha, illatos combok-
ra, a meleg asszonyhusra.

Ott állt a háza előtt.

A szél erősen fujt. Mint fanyar
és hosszú kürtőkalap vigyorgott a
teli hold arca az éjszakába, mely-
ben a meztelen testű királyi nő
tűnt gyorsan el a messzibe.

A nő, az ellenállhatatlan és tit-
kos varázserővel...

Ott állt a hóban, mely gyér vi-
lágosságot hintett köröskörül. A
fekete lovagruha volt rajta és der-
mesztően vágott arcába a hideg.
Zavaros, pislákoló lámpák hosz-
szu sora jelezte mellette a várost.
A lejtős földek hangtalanul huzód-
tak sötétlő sávba, mintha régi vár-
kapuk nyikorogtak volna és vala-
hol talán messze egy nő zokogott
volna bele a sápadt és lelkellen
éjszakába. Valami mesebeli kis
palotában megszólalt a pástorsip
és utána szomorú tárogató har-
sant fel.

Bement a lakásába.

Aminth belépett, elcsodálkozott.
Minden furcsa érzése eltűnt, jól-
eső meleg fogadta. Gyorsan egy
szekrénybe zárta a különös lovagi
ruhát és a fürdőszobába lépett.

Félóra mulva kijött: frissnek és
üdének érezte magát. Egy fehér
pizsamát vett fel és bement a
hálószobába.

Lassan felesége mellé feküdt és
gyöngéden szájoncsókolta.

A szép nő kacagva nyitotta ki
szemeit:

— Már visszajöttél? — kérdez-
te és meleg, forró testét a férfié-
hez érintette.

— Igen! — válaszolt Roland és
behunyta szemét.

A hálószoba különös illata, a
házastársi melegség kissé elanda-
litotta. Közelebb huzódott a nő-
höz és fejét a hullámozó mellekre
hajtván elbeszélte azt, ami vele
ezen a furcsa éjen történt. Igazán
és őszintén beszélt.

Az asszony kissé elpirult, de
aztán susogva megszólalt:

— Vedd úgy, hogy csak álom
volt, viszontlátni egyiket sem fo-
god biztosan, mese és rege.

Szomjasan tapadt a férfihez s
a pijama alatt megérezte annak
meztelenségét. Buján megborzon-
gott.

Roland kéjesen ölelte át.

A nő kissé felemelkedett, hogy
lecsusztassa nadrágocskáját, csil-
logó szemük egymásba mélyedt,
aztán rég nem érzett, mohó kéjjel
estek egymás karjaiba.

*

Egy messzi toronyóra halkán
kongatta az eliramló időt:

— Egy — kettő — három —
négy — öt — hat...

Csodálatos látományok usztak
az éjszakában és mintha egy fe-
kete térségen félmeztelen asszony-
csapat vonult volna át.

*

Roland soha sem tudta meg a
valóságát annak a furcsa kaland-
nok. Elmerült, eltűnt, de emléke
különösen és szédítően megma-
radt, mint egy szfinksz a pusztá-
ban...

— Vége. —

Győry Endrének, a „Kapu
előtt” című regény zseniális
szerzőjének második nagy-
szabású erotikus regénye, a

„KERINGÓ”

lapunk hasábjain kerül köz-
lésre folytatásokban. Az első
rész a „KÁVIÁR” jövő heti
számában már megjelenik.

IGAZ TÖRTÉNET

— Eredeti kézirat —

I.

A rekkenő nyárájban a kis vilabeli teraszon három férfi beszélgetett. Alattuk a rózsálgasban bontakozni kezdtek az álmok.

György az író, és a házigazda, Péter a festő és Ábel a színész.

— Mondja el mindegyik a legigazabb történetét egy asszonnyal, — indítványozta Ábel és a három férfi helyeslően bólintott.

Ábel a színész, mélypillás szemét félig lehunyta, valami emlék húzódott át arcán és elkezdte:

A rivierán voltam azon az augusztus estén. A mólón visszacsapott a zöldszínű tenger s a kis hajók halkán szelték a hullámokat. A tengermelletti kis uccán csak egy nő sétált és én. Fekete köpenyben volt, fekete selyemharisnyákban, mely alól a kis pihék és a meztelen rózsaszínűen csillámlott elő. Alsóteste kéjes játékkal bírt, nagyszerű teste volt.

A csöndes uccába ekkor két magas férfi jött.

Kétfelől a nő mellé léptek, átkarolták, valahonnan gyorsan előrobogott egy fedett kocsis és bemelték. Sikoltó ajkára fehér kendőt szorítottak s a kocsis tovarobogott.

Ez a nő vonzott.

Én is egy kocsiba ültem és követtem. Néhány perc múlva álltunk meg egy barna ház előtt. A két férfi ölbefogva bevitte az asszonyt. A félig nyitott ajtón én is bementem. Valami excentrikus egylet lehetett ott összegyűlve hosszukás, bársonnyal bevont teremben.

Sokan voltak ott s így észre sem vették, hog, beléptem.

A teremben két feltűnően elegáns, szép nő fogadta a jövevényeket.

Az én asszonyomat leszorították egy különös székbe, letépdesték ruháit, míg végül is csak bugyiban maradt.

Akkor az egyik asszony térdére fektette, fehér, finom és ideges ujjával kikacsolta a bugyit és lehuzta a telt, csodás, fehér ülepről. A másik nő magára vette, kissé feltolta szoknyáját, úgyhogy párnás combjaival teljesen leszorította, meztelen combjai a sikoltó nő testére fonódtak.

A vetkeztető nő kezébe aranycsatu szíjdarab csillant meg.

Egy, négy és a kifeszültselymes ülep havára élesen hulltak az ütések. A nő fájdalmasan vergődve menekülni próbált, de a nő minduntalan leszorította combjaival.

Az ütések mind élesebbek lettek. A nő meg lassan kiejbeborult.

Üssetek! Halál!... jó így! — kérte és rózsás testével kissé felemelkedett, hogy annál jobban érék az ütések.

Lassan azonban a fájdalom jelent meg arcán. Könyörgött és én eszeveszetten szétlöktem a tömeget, felkaptam a póre asszonyt és kirohantam vele a kocsizhoz.

Nemsokára a tengermelletti villaszobámban voltunk. Letettem és meztelen testét letakartam egy sálal. Fájdalmasan nézett rám és kis kezével szép combjaihoz kapott, melyek még gyötrődtek.

Én ajkamat testére forrasztottam, úgy látszik égett már benne a kéj, átkarolt és szép fehér lábait szétártá, gyötört testére vont, kéjes sikolyokkal megcsókolt.

— Végy! — lihegte, — nem bírom...

És enyém lett azon a szeszélyes éjszakán, ismeretlenül.

II.

Péter felhajtott egy kis pohár vörösbort és a rózsálgasra nézett. Ott talán megjelent neki az az asszony, az a régi, szép és szerelmes, csókszáj asszony.

— Leona artistanő volt, kezdte el történetét. Fehér trikóban repült és épp mellettem lakott egy szobában. Esténként lázasan néztem és fejem szinte belefájult a vágyakozásba.

Éjjel jött mindég haza, könnyű ajtó választott el tőle és én hallottam, hogy vetkőzik s hallottam az ágy gyengéd recsenését, mikor meztelenül belefeküdt. Ugy még sohasem vágytam senkire, mint őrá...

Egy este mikor egy római bachánsnőt festettem, igen elfogott a vágy. A modell majdnem meztelenül állt előttem, sápadt szép lány egy szál ingben, de én nem néztem azt, csak Leonát láttam és képzeltem. Leszakítottam a lány siklós testéről az inget, vergődve

hullt alá. Szép lábai közé vett, combjai hátamat surolták.

Ekkor a kis válaszfalt kinyitott és Leona lépett be kombinéban. Szerelmesen elhúzott a lány mellől rávettem magam, kéjesen törtem be, duzzadt fehér emlőit csókoltam, feltöltöttem az inget, bugyija lehasadt. Olyan szép volt! A lány is mámoros lett s a nő isieni emlőit csókoltatta. Mohón csókoltuk egymást. Leona érzékeny felsikoltott: ah, végy már el.

Igy történt.

III.

Az író ezalatt kiosont a verandáról. Észre se vették, tovább beszéltek.

György a hálóba lépett.

Könnyű paplan alatt, forró pihegéssel aludt a kis asszony.

Meztelen vállára omlott lágy és szőke haja.

Lányos, kőkemény emlőin kékezett erecskék feszültek.

Feje a párnába furódott és fölcsuszott inge.

Térdének rózsás hajlása, feszes combjainak ágya kéjre ingerelt.

György szájoncsókolt.

Az asszony szerelmesen csókolt vissza és nyújtotta száját.

Kis kezével lemeztelenítette és szép teste felé vont. Rózsás emlői szorosan a férfi mellére szorultak, nedves, kéjes szeme alatt ugráltak a vágyak, combjai buja táncsal vonaglottak az izmos test alatt.

György vadul ölelte a forró derekat, félig fölője hajolt és melle alá csókolt a nőnek, nyelvével firta a puha sima női húst és úgy gondolta a csókok közt, hogy ez a legigazabb történet.

Malonyai Jenő

Ez a hely

a MIA
KRÉM
számára
va

fenntartva, amely a dr. Kovács gyógyszerárában, Timişoara-Fabrica kapható, de a hirdetést nem közöljük, mert mindenki tudja, hogy a MIA KRÉM-nek nem kell már reklám

Legjobb és legerőteljesebb
erőtikus hetilap a

»KÁVIÁR«

„Orest” erotikus novellái:

E Z E R L Á N Y F E J

Az alábbi hosszabb novella, Orest egyik igen figyelemreméltó munkája, mely nem is annyira mint erotikum fontos, de mint tanító és iránynovella érdekes és megkapó. A novella keretében 14–15 éves lányok és hasonló koru fiúk szerepelnek, akik most ébrednek arra a tudatra, hogy egymástól nemileg különböznek. Orest eme kitűnő novellája mintegy két-három folytatásban jelenik meg lapunk hasábjain.

I.

A szobában kis vörös petróleumlámpa lobogtatta óriási árnyékát, mint valami fekete selyempapirost a szél.

Kint kigyultak a lámpák. Halvány, sárga lepkék a ködben. Valahol lebocsátottak egy rollót. A vaslécek dübörögve zuhantak alá, mint gördülő göröngyök a koporsóra.

Kovácsné a lánya ruháját tartogatta a kezében és ahogy így állt a szobában, hegyes kontya szinte elérte az alacsony menyzetet.

Berta torkára gyűrűként nehezedett valami feltörő keserűség.

— Miért varrtad ilyen hosszúra a ruhámat, anyám? — kérdezte egészen belesápadva.

Kovácsnén átvágott a hideg ettől a hangtól.

— Tizennégy esztendő lesz — szólt reszketve.

Berta sóhajtott. A négy fekete fal visszaverte a sóhajt.

— Ha tudom, hogy így hosszúra varrod a ruhám, inkább nem akarok tizennégy esztendő lenni.

Kovácsné szeme kerekre nyílt:

— Nem értelek Berta! A ruha nem hosszabb a kelleténél. Tehetek róla, hogy a kislányom minden tavasszal két ujjnyival megnő? Felszedt lány létedre nem járhat szürke rövid ruhában, hisz kilátaszana minden lépésednél a bugyi.

Berta lecsüggesztette a fejét. Álla a mellére esett. Szemeit lehunyta.

— Pedig a rövid ruháskám feltétlenül jobban áll testemhez, mint ez a pongyolaszerű rongy. Hadd hordjam még a régit, anyám! Legálább a nyáron át. Akár tizennégy vagyok, akár tizenöt, ezt a vezeklőruhát felöltöni. Tegyük el a legközelebbi születésnapomig; most csak letaposnám a zsinorját. Kovácsné összehuzta vállán a kendőjét.

— Nem tudom mit szóljak mindehhez? Szívesen megtartanálak

gyermekem, továbbra is ilyennek, amilyen vagy. Más lányok vékonyak és lomposak a te korodban. Te épp az ellentétjük vagy. Ki tudja, milyen leszel, mire a többiek kifejlődnek?!

A lány szédült, pirosra gyújtotta arcát valami elszántság. Most már nem bánta, akármilyen lesz. És ki dobta a szót:

— Ki tudja, talán nem is élek már akkor.

Orgonavirágok szagát hozta be a tavaszi szél.

— Gyermekem, gyermekem, hogy is támadhatott ilyen gondolatod?

Hallgattak. Ez a csend még jobban nyomta Berta szívét.

— Ne légy szomorú, anyám, ne légy szomorú.

Kovácsné karjaiba kapta lányát és megcsókolta:

— Egyetlen drágaságom!

Berta kivonta forró testét anyja kezei közül.

— Esténként, ha nem tudok elaludni, fehér, meleg ágyamban, akkor környékeznek ezek a gondolatok. El sem szomorodom tőlük, mert tudom, annál édesebben fogok aludni utánuk. Mondd anyám, bünt követ el, aki ilyesmit forgat a fejében?

— Nem, kislányom. Lányoknál a te korodban rendszeresek ezek a sejtelmes álmodozások. Eredj hát és akaszd vissza a vezeklőruhát a szekrénybe! Isten neki, öltsd megadra újból a régi ruháskádat! Alkalmilag tenyérnyi széles fodrot varrok az aljára!

Berta beakasztotta a ruhát a szekrénybe.

— Jobb szeretném, ha egyszerre husz esztendő lehetnék!...

— Csak meg ne fázzál! Régebben elég hosszú volt a ruháskád, de most a felső combig ér...

— Most fáznék, amikor itt a nyár... most, amikor az egész testem ég?... A térdünkön gyermekkorunkban sem kaptunk diffitritiszt! Ne légy kishitű. Az én koromban

a lányok nem szoktak fájni... legkevésbé a lábukon. Jobb szeretnéd, ha forróságom lenne, anyám? Adj hálát a jó Istennek, hogy a drágaságod egy reggel nem metéli le a ruhája ujjait és nem lép eléd cipő és harisnya nélkül az esti lámpafénynél! Ha a vezeklő ruhát hordanám, alatta nem volna több a testemen, mint egy najád-on... Ne pirongass, anyácskám! Hiszen akkor ugye látná más senki...

II.

Fehér jávorfás butorzatú leány-szobájában állott Berta. Atlaszbrokátos ágytakaróját felcsapta és alájabujt Selymes teste nagy felindulásban reszketett.

Berta lány-szobája fantasztikus, zörgő papiroskerthez hasonlított, amelyben óriási papírpipacsok, papírnaforgók, lilomok, vörös, zöld, sárga selyempapirok, flitter, virágdrót, gyékény, szalag, üveggyöngy között álmodott a férfiről...

Ma is ott feküdt papirosvirágai között a fehér ágyban. Sokáig nem tudott aludni az izgalomtól és a melegtől. Félálomában a multkorai gyermekbál jutott az eszébe. Ez előtt három héttel. Meleg, keskeny fiutenyerek, melyek átsütöttek a bluzán és égették a selymes bordáit.

Vékony, hosszú, puha, finom kezével végigsimított az éjjeli szekrényen illatozó pipacsokat, rózsákat és lilomokat. Nem lelte helyét az ágyban. Félig hervadt rózsacsüggött lelógó kezében és mindenféle furcsákat és kéjeseket gondolt. Egy nagy papirospillangó hullott a keblére és megcsiklandozta. Fekete bársonyteste aranyzsinórral volt befonva és üveggyöngyből volt a szeme.

Berta valami szárazon zizegő papiroslénynek érezte magát, melybe hideg, buja hegyes drótokat szur-nak...

Hirtelen megértette, hogy mit lehet egy férfitől elvárni. Nem vá-

Az asszony és a lány

I.

Szerelmesen hullt a gazdag csilárláfény, de a szoba mélyén enyhe volt a félhomály, különös virág- és asszonyillat folyt egybe, a déli nővények nehéz virágukat terhesen bocsátották le.

A kis asztalon metszett pohárkákban magasra habzott a pezsgő, lilaszin virágsokrok közt keskeny, likőrös üvegek állottak.

Ervin csillogó szemmel nézett az asszony kipirult arcába. Helén meztelen karjaira fektette fejét és viszanézett.

Félig rádült a divánra, dcreka kéjesen kiemelkedett, lecsuszott a finom vállpánt és kibukkant tejfehér duzzadt emlője, a vörös bimbókkal.

Szemében láng jelent meg.

Ervin ráhajolt a nő vállaira, szomjasan csókolta a puha, illatos husba. Most, gondolta és kéjesen megbizsergett a gondolatra, kibontani ezt az isteni testet, reszkető kézzel végigcsuszni a feszes combokon, erősen átölelni a kéjes combokat, felmorzsolni a duzzadt emlőket... — Most érezni a meztelen asszonyhust.

Nyelve a nő husához ért és vadul átszorította, letépte a vergődő testről a ruhát, beletépett a fehér tülepek havába, a kis has felé kapott, a bugyi széthasadt.

A nő párhozán sikoltott.

Összefonta combjait s kéjesen felszökött.

A fiu mohón mellé simult, mikor az asszony öntudatra tért.

Zihált, meztelen testére huzta a pongyolát, s elfulva lihegte:

— Holnap este, nem bánom, akkor vegyél, de ma nem...

II.

Az asztalnál másnap este hárman ültek.

Az asszony, Ervin és egy fiatal lány.

A lány haja bronzvörös és a szája izzó volt, karcsu és izmos, az asszony testvére.

Ervin nem bánta, még kéjesebbé korbácsolta a vágy, az illat, a nők illata. A lányra nézett és önkénytelenül az a gondolata támadt, hogy milyen élvezet lenne, ha a lány

meztelen, fehér combjait szétté és kis rózsás ülepét feléje tartaná: üss!

Ittak.

A vérvörös asszonyajkak izzókká és nedvesekké váltak. Csillogni kezdtek a szemek.

Ervin érezte, hogy az asszony kis papucsos lába kéjesen végigkutat combjain, szinte érezte a meztelen, kis rózsás talpacskákat, ugyanakkor a lány meleg térdeinek enyhe, kéjes nyomását is érezte.

Csöp kis bugyi van rajtuk, fehér, kemény combjuk összefeszül.

Felemelkedett és teletöltötte a hosszú, kristályos poharakat.

Csillogó szemekkel ittak.

Mámorosan néztek egymásra, az asszony előre hajolt. Husos, párnás nyaka puha, fehér, meztelen ivben kifeszült, meztelen válla bűnösen megbizsergett.

Ervin ajkai szinte érték a meztelen asszonyhust. Félig behunyta a szemét és a lányra nézett.

III.

A nők ránéztek és felálltak.

A szobából két ajtó nyílt, az egyik jobbra, a másik balra.

A lány jobbra, az asszony balra ment.

Ervin ott maradt az üvegek között és beléjük bámult, melyeken a fény különös kis motívumokat rajzolt.

A baloldali szobából könnyű, halk nesz hallatszott.

Az asszony fehér ujjai levonták a pókhálókony selyemharisnyát, kombinéja alól telt melle, mint két alma bukkott ki. Egymásra feszítette karjait, tagjai félmámoros kéjjel megbizsergettek. Feje előrecsuklott, a kis bugyi buján feszült a hatalmas, kéjesen husos combokra s amint a nő teste megfeszült a szétálló szép kemény lábakon, szétszakadt. A nő kéjes, meztelen testtel bujt a paplan alá, mellei a karjához értek, önkéjben felsivitott. Nedves ajkai közül előtört buja lihegése.

Várt.

A másik szobában a lány gömbölyű karjairól lecsuszott a pongyola.

A halványfehér, lányos kemény halmocskák buján dudorodtak.

Mámoros volt.

Gyorsan leengedte a kis bugyit. Teljes meztelen testére vette a barna hálóinget. Csillogó szemekkel állt a tükör elé.

Kis kezeivel feljebb és feljebb huzta az inget, a formás, kis rózsás lábakon, az íves combokon, a kéjes völgyön, rózsás hasacsán, majd teljesen letépte.

Vad kéjjel dobta meztelen testét az ágyra, selymes, forró idomai iztak kíváncstól.

Várt.

Ervin hallotta a gyengéd ruhasuhogásokat. Ugy érezte, mint mikor mély csöndű szoba mélyén a him magához emeli a gömbölyű ülepű asszonykát, a nő, a férfi izmos, meztelen combjaira ül és kéjesen felsivit a meztelen hus érzetére.

Asszony és lány.

Melyik?

A két ajtó rögtön nyílta, mint titokzár.

A csillár fénye lassan megfakult.

A két szobából kihallatszott testek pihegése, a vágyakozó, idegesen forró, nagy vágyakozás teljestelensége.

Ervin a poharak karcsu metszéseit nézte, bágyadt érzés fogta és nyomta el.

Fáradtan, tunyán, renyhén érezte magát a két meztelen nő között, nadrágocskák, selyemharisnyák intim illata, asszonyiszag és likőrszag bolygott mellette.

Várják.

Tudta és mégsem ment.

Ölomnehéz bágyadtság huzta le a fejét és az asztalra hajolt.

Lányi László

Hölgyek egymás közt.

— Mond drágám mitől van oly szép arcbőröd?

— A Madonna krém től?

— Hol vetted?

— Az új belvárosi Madonna gyógyszertárban, szemben a Mühle virágüzlettel.

Diszkrét ügyekben eljárunk, ilyen kérdésekre levélben válaszolunk.

Portó melléklendő.

mely felnyithatta volna a szemüket.

— Ez állatoknál nyilvánvaló, de embernél abszolúte nem! — boszszankodott Antal.

— Az embernél, gondolom, még inkább! Figyelj kérlek: ha fiaid egy és ugyanazon ágyban alusznak a lányaiddal és véletlenül felbuzdul bennük az első férfiúi gerjedelem, mindenki fogadni mernék, hogy...

Ebben igazad lehet! — vágta közbe Antal. — Csakhogy...

— S a lányokkal, ha a megfelelő kort elérték, hajszára így járnál! Nem mondom, hogy ép a lányok kezdeményeznének... ezt persze nem ítéld meg pontosan... de mindenesetre feltételezhető... s a kíváncsiság sem késik, hogy megtegye a magáét!...

— Egy kérdés...

— Halljuk!

— De felelni fogsz?

— Persze!

— Igazán?!

— Szavamra...

— Kész a dolgozatod?

— Ne kerülgesd a dolgot?! Csak beszélj bátran, őszintén!... Hiszen itt nem kell... nem lát bennünket senki...

Antal nagyot nyelt és kerülő utakon próbált rátérni a tárgyra, így tehát emigy folytatta:

— A gyermekeim természetesen az udvarban, a kertben, egész álló nap dolgoznának, vagy testi fáradtsággal járó játékokkal szórakoznának. Lovagolnának, másznának, tornásznának és főleg nem aludnának oly puha fekvőhelyen, mint mi. Roppantul elasszonyosodtunk. Ha kemény ágyban alszunk, azt hiszem, nincs is bajunk az álmokkal.

— Mostantól szüret utánig függőágyban alszom. Összecsukható ágyamat a kályha mögé állítottam... Tavaly télen azt álmodtam egyszer, hogy addig ostoroztam egy lányt, míg egyetlen tagját sem tudta megmozdítani. Ennél isszonyabb álmom sohasem volt még... Mért nézel rám olyan különösen?

— Mondd, te éreztél már?

— Mit?

— Hogy is mondtad csak az előbb...

— Férfiúi gerjedelmet?

— M... hm...

— Hogyne!

— Én is...

V.

Mihály kezdte a beszédet:

— Én ugyanis régóta ismerem már!... Csaknem egy esztendő óta...

— Nálam olyan érzés volt, mintha a villám sujtott volna.

— Álmodtad?

— Egész rövid álom volt... Ég-szinkék trikóba bujtatott lábakról, melyek átléptek az ágyamon... bugyijuk felfehérelt... Csak futólag láttam az egészet... és... és akkor rámjött... először...

— Zárda György az anyjáról álmodott, amikor rájött... — veté közbe Mihály.

— Elmesélte hogy mit?

— Láttam az anyját egy tisztel... aki mindig eljött hozzájuk...

— Ha tudnád, — folytatta Antal, — hogy mennyit szenvedtem azóta, ama éjszaka óta...

— Furdalt a lelkiismeret?

— A lelkiismeret?... Halálfelelem győőrt. Azt hittem, hogy meg kell halnom...

— Uristen!

— Gyógyíthatatlan betegnek tartottam magam, azt hittem, valami belső bajban szenvedek... Végül megnyugodtam, de csak akkor, mikor életem emlékeit kezdtem jegyezgetni. Bizony, bizony, az utolsó három héten nagyon sűrűn...

Félbeszakította magát és így folytatta:

— És te?

— En abban az időben többé-kevésbé el voltam rá készülve. Kissé szegyeltem magam... Ez volt minden.

— És csaknem egy álló esztendővel fiatalabb vagy nálam!

— Ez egy cseppet se aggaszson, Antal! Eddigi tapasztalataim szerint az onанизmus nem meghatározott korban jelentkezik. Ismered a szalmasárga hajú, sas-orru, góliát Trepcsányit? Három esztendővel idősebb nálam. Radó Jancsi szerint máig sem álmodik másról, mint a csokoládétortáról és barackfagyaltról.

— Ugyan kérlek, honnan tudná azt Radó Jancsi megítélni?

— Megkérdezte tőle.

— Megkérdezte tőle?... Én ilyesmit nem mernék senkitől sem megkérdezni.

— Hiszen tőlem is megkérdezted!

— Hát Istenem, tőled igen!

Kis időre csend volt. Azlán Antal törte meg a csendet:

— Valóban furcsa játék, amit velünk üznek. S a szülők még azt kívánnák, hogy hálásak legyünk érte! Nem is emlékszem, hogy valaha áhitoztam volna hasonló ömlengő gerjedelemre. Miért nem hagytak szüleim a másvilágon. Száz jobb gyermekük lehetett volna. Azt sem tudom, hogyan kerültem a világra ide és most én legyek felelős érte, hogy nem maradtam el? Mondd, Mihály, nem tűnődtél még el rajta, milyen uton-módon kerültünk ennek az örvénynek közepébe?

— Igazán nem tudod, Antal?

— Honnan tudnám?... Láttam, hogy a tyukok tojásokat raknak s hallottam, hogy anyám a szíve alatt hordott. Nem sok, ugye? Arra is emlékszem, hogy öt esztendőskoromban, ha valaki kijátszotta a coeur-dámát, megzavarodtam. Ez az érzésem azóta eltűnt. Mindazonáltal ma alig tudok beszélgetni lánnal anélkül, hogy valami megvetendő dologra ne gondolnék és esküszöm, Mihály, — azt sem tudom, mire.

VI.

— Felvilágosítlak. Amit tudok, részint könyvekből, részint képekről, részint a természet megfigyeléséről tanultam. Akkoriban lettem atheista; meglep, ugye? Zárda Györgynek is elmeséltem. Zárda György ki akarta fecsegni Radó Jancsinak, de Jancsi már gyerekkorában megtudott mindent a nevelőjétől.

— Átvettem a kis Meyer-lexikont, a Tolnait, a Pallast, az első betűtől az utolsóig. Szavak, szavak, szavak, egyéb semmi! Egyetlen őszinte magyarázat sem. Oh, szeméremérzet. Azáltal, hogy takarsz, többet rontsz, mit titkolsz! Mit érek a lexikonnal, ha az élet legfontosabb kérdéseire sem ad feleletet?

— Láttad már, amint két kutya összeolvadva keresztül szaladt az uccán?

— Nem... Ma még ne mondj semmit, Mihály. Még se Közép-Amerikából, sem tizenötödik Lajosról nem tudok semmit. Ráadásul hatvan sor Homérosz, a latin dolgozat, a hét egyenlet...

(Folytatjuk.)

Változatok a szerelem hurján

— Eredeti kézirat. Irta: „Narcisus.” —

„Narcisus” finom írása mögött, új és tehetséges íróember rejtőzik, akinek témái meglepően újszerűek és mély asszonyismeretről tesznek tanuságot.

A Nő megieremtődött!... A kozmikus atomokból!... Lett bele adva a Jóból és a Rosszból, az anyagi szelidségből és az ördögi kegyetlenségből, az Angyalból és a Démonból! És meglelt adva neki a Sorsa: fejlődj fel a Szerelemig, a Hurig, játszd, játszd a Huron, de vigyázz, egyszer a hur megpattan és akkor... akkor... De csak játszd... játszd Melódiákat és Változatokat!

*

Tébolýítóan szép volt. Ezer férfi álmából formálódott ki a teste. Kivánatos volt, mint egy leheletfinom sütemény. Fejétől a lábáig ő volt a tökéletes Harmonia. Szőke volt a haja, mint a kacagó arany, kék a szeme, mint a Kék Barlang Capri szigetén, az arca hófehér és szelíd, mintha Semiramis lépkedne a svájci havasok villogó nyergén, alakja karcsu, hajlékony, mint a syriai nád és érzéki, mint Madame Dubarry.

Ez volt a külseje. A belseje, az ő volt, a Nő, aki játszik a szerelem hurján, játszik Melódiákat és Változatokat...

*

A rózsaszín-ernyős kis lámpa tonpa fényt szórt szét a budoirban, mely puha volt, mint egy kis fészék. A levegőben nehéz, mámoros illat szállt. Finom, törékeny, halk hangok szűrődtek át az illaton, a zongoránál ott ült ő, Chopint játszotta és várt. Várt édes sejtésekkel, asszonyiassága győzelmét várta. Chopin zenéje zengett és ígért

Az ígért el is jött. Halk szavu, szerelmes fiu volt. Mikor belépett a rózsaszínű paradicsomba, megtorpant, ujjai görcsösen fogták az ajtó nehéz bársony függönyét. De már nem volt ura akarátának, bele került a nő vonzással teli atmoszférájába. Támolygó léptekkel jött felé, lábai elé rogyott, ajkán kibuggyantak a szavak:

— Éva! Itt vagyok! Eljöttem magához! Ott hagytam mindent, ami kedves és szép volt nekem, enyéimet, otthonomat, mindent, úgy, ahogy maga azt akarta, mindent megtettem, mert a maga közelsége kell

nekem, a maga jelenléte nekem az élet. Imádom Éva! Imádom és most itt vagyok a maga kis édenében és magát kívánom!

Éva élvezte a diadalát, élvezte azt, hogy mindez csak ő érte történik. Élvezte azt, hogy ez a fiu erre is képes volt érte. De a fiu forró szavai lehűtötték. Megijedt. Ő nem volt szerelmes a fiuba. Ő csak házárd játékot akart, csak asszonyi várájának diadalát akarta. Csak saját magának akart hízlelni, hogy érte mire képes a férfi! De most kissé bizonytalan lett.

— Kedves barátom, de annyira még nem.

A fiu vadul belevágott a szavába, szemében ott ült a szerelmes vágy az asszony után, akiért érdemes volt annyit áldozni.

— De Éva! Ön ígéreteket tett! A szavai ígézetek? Tegnap!

— Kedves Ervin, egy ilyen nő életében, mint én vagyok, nincsenek tegnapok és holnapok, csak mák vannak! Csak ma van.

Éva ekkor már biztos volt és hidegen, fölényesen, asszonyi hatalmának tudatában játszott a fiuval, aki lázas volt, fiatalágának láza ütött ki rajta ebben az illatos szobában. Szemei előtt már csak homályos vonalak voltak, megrészegett az asszony közelségétől, buja illattól, attól, hogy csak ketten voltak. Felpattant, átkarolta az asszony karcsu derekát és ajka az ajkát kereste. Éva el volt készülve erre, erős karjai visszalökték a támadót, aki visszarogyott a lábához.

Egy lépést visszahúzódott. Tetstett neki a játék, élvezte saját fölényét és a fiu vergődését.

— Hohó fiatalember! Nagyon egyszerűen gondolja ezt. Kissé túl rész, üljön szépen le és egyelőre érje be avval, hogy itt lehet.

— Éva! Ne játszon velem! Megörülök! Tudja, hogy szeretem, imádom! Maga az élet nekem. Magáért mindent otthagytam. Ne kinezon, hisz szenvedek. Azt mondta, hogy szeret, hát mért kinez! Aján-

dékozzon meg a legdrágább kincsel, gyönyörű, csodás testével.

Lázban égett, forró szavai körülfonták a nő alakját, cirogatták. Kéjesen élvezte a szavakat. Lassan odament a fiuhoz, elkapta a fejét, vadul szájon csókolta és odadta magát.

Miért? Szerelemből semmi esetre sem! Talán szánalomból? A fiu szép volt. Szavai forrók és hízlelők. A tett, melyet érte elkövetett, asszonyi hatalmának bókolt. A levegő oly bódító volt, mint a tavaszi szőna és Chopin zenéje is ott csengett még. Odaadta magát szánalomból és kívánságból. A fiu reszkető kezei fölényen simogatták először végig az az Éva csupasz karjait, majd vadul kapta fel és a pamlagra dobta. A selyemkimonót egy rántással akarta letépni, azonban az asszony keze megállította. Szép csendesen kapcsolja ki a kis rejtett kapcsokat, élvezte a fiu mohó türelmetlenségét és a selyem kimonó kitárult. Ott feküdt az asszony pompázó meztelenségében. A fiu egy hörgő kiáltással feszült rája és az eksztázis tetőfokán vonagló férfi alatt csak egy rándulás jelezte az asszony testén, hogy a legmagasabb kéj elérkezett, mint egy száguldó expresszvonat, amely már el is tűnik valahol, alig, hogy jött...

*

A sivár legénylakásban minden butor az egyedüllétről beszélt. Hideg és prózai volt minden. A lakás bérlejtője, egy harmincéven felüli agglegény, a díványon feküdt és a levegőbe nézett. Erős vonásai arcának állandó komorságot kölcsönöztek. Ahol csak tehetett, kerülte a nőket. Nem volt kimondott nőgyűlölő, de évek óta nem keresett semmi kapcsolatot, érinkezést a nőekkel.

Egyszer csak az ajtón halk kopogtatás hallatszott és választ sem várva belépett Éva, — az ajtóban megállt. A férfi szemei tágranyitáltak, majd ajka boszusan rándult össze. Nyersen beszélt:

— Éva! Maga itt? Mit akar?

A nő lassan megindult a meglepetéstől még mindig fekvő férfi mellé ült, beszélni kezdett, dallamos hangjával megtelt a szoba, mint csi-csergő pacsirtákkal.

— Igen, Sanyi én itt vagyok! Én, egy fajnő, bemezészkedtem a meggyűlölő körülsáncolt várába. Nem érzi, hogy milyen sivár, hideg itt minden, mint egy jégveremben?

Nem kíván egy éltető kis melegséget, egy kis kedvességet, egy asszonyt?

És teste veszedelmesen közeledett a férfi teste felé, ki idegenkedve húzódott vissza.

Nem! Nem! Nem kell! Annak a kis rövid melegségnek, tudom, duplán fizetném meg az árát. Maradjon csak minden így, ahogy most van. Jó így! Egyedül. Tegnap... Ma... Holnap. Nem zavar senki. Nő? Akinek csak a Ma a fontos!

Éva már ideges lett a férfi tartzkodásától és hidegségétől, az ereiben mind erősebben és erősebben keringett a vére.

Téved Sándor! Az én életemben nemcsak a Ma a fontos. Nekem kedves a tegnap és szívszorongva gondolok a holnapra.

Kezei hozzáérttek a férfi kezeihez és az érintésre mintegy villamos áram futott végig az Éva testén. Vad lett és türelmetlen. Megragadta kezeit és hozzásimult.

— Nos hát igen, feljöttem magához, mert nem bírok maga nélkül élni, mert szeretem. Feljöttem, elhoztam magának a legdrágább kincsemet, a testemet. Magának... nekem adom, tégy vele, amit akarsz, csak tégy. Mert kívánlak, kívánom a te hidegségedet, szeretlek, szeretem a te aszkétaságodat.

A szavakat már belesugta a férfi arcába és odaszorította a testét annak a testéhez. A férfi még mindig hideg volt, ő rajta még csak most kezdett jelentkezni a hatás, amit a forró női test simulása, minden ellenkezése dacára is kiváltott. De még mindig ellenkezett. Abból az askéta fajiából való volt, amelyiket még a meztelen női test surlódása is nehezen hoz izgalomba.

— Nem és nem! Éva... Értse meg, hogy nekem nem kell. Az én nyugalmam többet ér, mint a maga szerelmes félőrája. Szerelem? Két bőrfelület összetapadása.

A nő vadul belekiáltotta, belelihegte a férfi arcába:

— Nel! Ne beszélj! Szeress! Csak szeress! Kívánom testedet érezni, kemény ölelése... ölelj át, feszülj rám...! A láz tébolyít! Szeress...! Csókolj...!

Ott feszült a férfi mellett, egy rántással letépte magáról azt a könnyű ruhát, ami fedte. Meztelen testének harmoniájával egyszerre tele lett a sötét legényszoba. Nemsokára ott feküdtek mind a ketten ruha nélkül. Éva odaszorította és odadörzsölte testét a férfiéhez, akiben las-

san kezdett lángolni a tűz. Egyetlen vágya volt, azt a hideg férfit lángolni látni. Fülébe lihegte észbontó szavait:

— Jer hát! Ne várj! Széress forrón, erősen, jól, hogy szélvessenek a mámor ördögei.

Elkezdték a szédítő táncot. Éva ajkát halk, bugó sikolyok hagyták el. Szorított, csókolt, harapott, karmai belevésődtek a férfi hátába, örlöngött az asszonyiassága, érezte a férfit. A legmagasabb beteljesülés tetején teste magasan felrándult és fogai csontig hatoltak a férfi vállába, akin csak kidüllett szemei jelezték a kéjt...

*

A nagy sétány egy kis mellékutján, egy eldugott padon ült Éva és egy 18 évesnek látszó szép erős fiú. Körülöttük ezer virág színében pompázott a tavasz. A nő a tavaszi napütésben olyan volt, mint egy, a nagy mitológiából idecsöppent, Tavasz Istennő. Nyári selyemruhája alól teste belereszketett a tavaszba. A fiú nem télt bele a nézésével. Eleinte banális, hétköznapi dolgokról beszélgettek, aztán ünnepélyes, viharelőtti csend lett. Mindketten érezték, hogy az üres szavakból untig elég volt. Valami ott fektült a szívükön, ami még nem jött fel az ajkakra. A fiú végre kezébe vette a nő kezét és megszólalt:

— Éva, nincs erőmben folytatni az eddigi üres szavakat. Éva, én eddig örültem az életnek, de mostantól szerelem az életet és meg tudom becsülni, amióta ismerem magát Éva. Mert szeretem Éva, szeretem, úgy, ahogy csak első szerelemmel szerettem férfi nőt. Maga jelenti az életet, napsugarat, a nappalt számomra. Maga nélkül sötétségben tengődő botorkálás lenne az életem. És Éva, maga nem szól? Nem válaszol semmit?

— De igen Bandi, azt, hogy szeretem magát, úgy, ahogy maga szeret engem. Szeretem tisztán, igazán, mint akkor, először.

És mindenről megfeledkezve egy forró csókban olvadt össze ajkuk. A fiú boldogan buggyant fel:

— Éva, Éva, ha boldoggá, tökéletesen boldoggá akar tenni, könyörgöm, jöjjön fel hozzám, jöjjön Éva! Jöjjön... Mint akkor, először, az elsővel.

— Nem Bandi, nem! Ne piszkítsuk be a mi tiszt a szerelmünket semmiféle szennyes földi bűnnel.

A fiú nem hagyta tovább beszélni.

De hisz Éva, ez nem bűn! Mi két fiatal ember élni akarunk. Szeretjük egymást, szeretni akarjuk egymást, élni akarunk, amíg fiatalok vagyunk. Ez tán nem bűn. Nos Éva, jöjjön!

— Nem Bandi, hagyjon, nem lehet, nem szabad, ne kívánja azt tőlem. Talán! Majd! Most menjen szépen haza és holnap megint találkozunk.

Felálltak és bucsu nélkül akartak indulni, de Éva hirtelen visszafordult:

— Bandi, ne menjen el így szólanul! Ne haragudjon, jöjjön, csókoljon meg.

A fiú vadul tapasztotta ajkát az ajkára és forró szavakban tört ki:

— Éva, ne légy oly kegyetlen, jöjj, legyünk boldogok. Ugy szeretlek, úgy vágylak, nem bírom ki nélkül.

Éva kiszabadította magát a fiú karjai közül.

— Ne Bandi! Nyugodjon meg, menjen szépen haza, nem lehet, nem szabad. Máskor. De most ne, nem. Nem akarom.

A fiú kezét csókolt és jobbra ment, Éva pedig tovább a maga útján.

*

A jazz vad harsogása belehallatszott egészen a csukott páholyba, hol egy italokkal és ételekkel dusan megrakott asztal mellett ültek. Ő és egy férfi. A férfi még fiatal volt, de vékony, fekete arcán mély barázdákat szántott a kiélt élet vésője. A pincér, egy villogó szemű, jóképű fiú, nesztelenül csukta be a kikapáncsolt ajtót és kajánul mosolygott a kiadott parancs felett, mely szerint reá a legközelebbi csengetésig semmi szükség sincs. Ahogy a tapétaajtó becsukódott, a férfi megszólalt:

— Nos Éva, most hát egyedül vagyunk! Maga nekem valami különlegességet ígért a szerelem elcsépett hurjain. Csemegékre tudja, én mindig kapható vagyok, viszont cserébe felajánlom teljes erszényemet.

És egy kövér erszényt helyezett az asztalra. És kacéran mosolygott az arany és kacéran Éva is.

— Ugy van, kedves dírikém. Ma délután egy kis diák nagyon felkorbácsolta a véretem és én most élni, tombolni akarok. Most itt nem az álmodozó, szelid európai nő van, hanem a párzásra kiéhezett nőstény. De hát először igyunk egyet.

Es mindketten üvegből itták az Extra Dir-t. Letéve a karcsu üveget,

mindketten ott álltak mámorosan, csillogó szemekkel. Éva egy pillanatra várt, majd hirtelen megoldott egy acélkapcsot, mire a könnyű selyemruha kacagva a padlóra zuhant. Éva ott állt ennivaló kis kombinéjában, mely alól élesen rajzolódtak ki meztelen formái.

A férfi szemeiben felcsillant a gyémántszípkorkája tűz. De Éva nem vetkezett tovább, hanem vadul enyelgett a férfivel.

Majd egy rövidke rántás és ott állott a meztelen nő a primitív, de mindig új Éva, az ósasszony.

A szobában lihegett a meztelen emberpár. A férfi kiéltésén még csak egy gyenge forróság szaladt végig.

Éva végigfeküdt a sezlonon és a beszüremelő jaz-band dallamára elkezdett vonaglni. Tátá... tátátátá... tátá! Így ment ez hosszú ideig, pléh-fazék csörömpölés és szakszofon rőfögés.

Éva magához kapta a férfit, magához szorította, és szédületes kéjben egyesültek.

Elernyedten buktak egymás mellé, mint két szigetre a hajótörött. Éva töltött. Ittak. A pezsgő feltűzelte a vért Évában, de a férfin a kiéltés csallhatatlan jelei mutatkoztak. Éva azonban ekkor már nem bírt magával, neki a férfi kellett, feltámadt benne egy veszélyes „csakazértis” és elkezdte a férfit simogatni, csókolni, szorítani, mint egy kóccal tömött selyempójácát szokás, de mitsem használt mindez, a férfi szinte önkívületben ájultozott a sezlonon. Évának egy gondolat cikázott át az agyán, egy pillantással meggyőződött, hogy a férfi nem tud magáról, a következő pillanatban a keze hevesen nyomta meg a csengőt.

A pincér bejött. A lábai leszegeztek a meglepetéstől. Egy ugrással előtte termett Éva.

— Jöjj, ne kérdezz! Ne gondolkozz! Csak szeress!

A férfi gondolkozás nélkül fordította meg a kulcsot a röhögő zárban. Éva őserdei diadalordítással ugrott a nyakába. A következő pillanatban a pincér „szolgálatba” lépett. Erős volt és vállas. A szőnyegen pihegetek.

Mikor már alig lihegetek, mindketten megrándultak. Éva fesikoltott:

— Harapj!

És fogai belevágódtak a férfi vállába, úgy, hogy kéj és fájdalom

egyszerre érte. Ösztönszerűleg visszaharapott. Bele egyenesen a nőnek fehér torkába.

Egy villamos rándulás, egy vörös vérhullám a szájából és Éva elcsendesedett örökre.

A rüé markából kipottyant az erszény, az arany vigyorogva szertegurult. Ő meg álmában úgy kapdosott kezeivel az arany után, mintha döglegyeket fogdosna.

(Vége.)

Hindu mécses alatt

— Eredeti kézirat. —

Klotild, a szeszélyes szép asszony, felvonta bársonyos vállait és kacagott.

Csak ketten voltunk az egzotikus keleti berendezésű szobában, mely egy puha, meleg barlanghoz hasonlított. Félhomályban a kis japán asztalkán különös színű és illatu italok heverték apró kristály poharakban. Valami hindu örökmécses lógott a falon, minden olyan volt, mint egy indiai herceg kéjlaka.

Ki volt ez az asszony, aki bejárta a félvilágot, egzotikus szép asszony? Nem tudom, csak varázsaába ejtett, hívott, játszott. Delejes szikra, északi fény.

Különös, szeszélyes, démoni volt. Macskás, asszonyos mozdulatokkal, dacos villogó szemekkel, kéjregörbült szájjal.

Az ajkára tapadtam. Teste kéjesen kifeszült, ajkamba harapott, vonaglott ölelésem alatt és aztán eltolt:

— Haddj! Ne!

Végighevert a puha bőrökön, ide-oda vonaglott, félig hunyt szemekkel, aprókat sikoltott.

— Klotild, kérem és megálltam előtte, őrijt ez a játék. Ne játsz velem. Ad át magad, vagy engedj. Ne játszs.

Felnevetett és felállt. Vészesen csillogott a szeme és viharzó, széles mellemet nézte.

— Mily kemény, lihegte és mellemre csókolt, majd hirtelen lesepert mindent a kis japán asztalról és felugrott rá. A kékes, fehéres, zöldes italok szerteömlöttek, furcsa aromájuk szerteszált. A hindu mécs pislákol, az egzotikus tárgyak

És a nő csak játszik, megteremtés óta játszik a szerelem hurhán játszik melódiákat és változatokat. Változatokat csodásan, csodásan gyöngyö formában, melyeket férfagy nem tud felfogni, mert nem tudja, melyik az eredeti hur. Változatokat! Ma így látod, de ki tudja, hogy holnap melyik változatban fogod látni?

bizarr fényt öltöttek és ő felugrott az asztalra.

Még vészesebben fényelt a szeme.

Lassan felhuzta szoknyáját. Feljebb. Fehér, meztelen combja örjítően tűntek elő egyre, fehérek, puhák, teltek voltak s melegek.

Letéptem róla.

Kéjesen felremegett, meztelen volt, aztán végignyult a puha szőnyegen a hindu mécses alatt.

Reszketve megcsókoltam a térdét, a forró combokat. Kéjesen remegett, de elhalva suttogetta:

— Haddj! Ne!

Ne. Sohase, megörjítő valóságban sem. Az asztalon egy hegyes indus tör feküdt, felragadtam és meztelen mellembe döftem. Vörös, biborszinben tört elő gyönyörű vérem.

Hisztériásan felsikoltott. Szeme nagyra nyílt és puha, póre testével szerelmesen rámbukott.

— Édes, lihegte. Értem.

A vér lassan szívárgott és ő csókolván, sirva, vorgódva kiáltotta:

— Jaj... Vér! Vér! Vér!

*

A hindu örök-mécs fakultan ki-aludt.

Komáromi Jenő.

3 nap alatt eltűntet: szeplőt, májfoltot pattanást VIOLA krém-szappan. Készíti Weiss Sándor gyógyszerháza Dóm-tér 6

Hirdessen lapunkban!

(Folytatás a 11. oldalról)

ratlanul eszmélt erre. Rég pihent már benne a sejtés, de mindig visszatolta két kézzel a feltolamló gondolatokat.

Sápadt, reszkető kezekkel préselte homlokát, sápadt arccal és vágyódó ajkakkal. Oh, milyen nagy szüksége lett volna neki most egy fiura, akinek a karjaiba eshetne.

De nem illik!!!

Aztán a dac...

Ki akadályozhatná meg őt ebben? Ki akadályozhatja meg a fiatalokat, akik abban sorvadnak el, abban emészti magukat, hogy egymás karjaiban pihenhessenek? Csak jönne valaki, aki megváltaná őt a szüzesség szenvedéseitől és aki elvehetné tőle a vér fájdalmát...

Magával ragadta a gáttalan erotikát...

És hirtelen víziót látott... Saját magát látta meztelenül... és nem csak saját magát... egy egész tömeget látott. Megakadt a lélekzele, oly tisztán látta a képet... egy hosszú, végtelen felvonulást... lányok, lányok. Szüzek, keskeny, leszijjazott testekkel, csomókkal és hurkokkal kezükön és lábukon... vaskarikákkal. A homlokuk körül és fekete kötés a szemük előtt... És kint áll az élet. Csalogat és hívogat... és a lányok hajtatják magukat a vörös ártól... bekötött szemekkel és leszijjazott tagokkal... és azután valahol partra kerülnek... a kötések elszakadnak, a szíjjak lehullanak, a vaskarikák szétpattannak és ők megérteneik egyszerre mindent. De a vörös ár oly helyekre sodorta őket, ahonnan nincs visszatérés...

Bertán végigrándult egy hatalmas kéj.

Puhán, gyöngéden odafektette a kezét combjaira és hosszú, ideges ujjai gyors, szenvedélyes munkába kezdtek...

III.

Vasárnap este volt. Az eső lassan, szítálva hullott. Alig látszott, hogy esik, csak az egyenletes, sühogó nesz hallatszott, mint egy lesikló női bugyi és a falevelek a széles törzsökön reszkettek, amint le-lenyomkodták őket a lehulló esőcseppek, mint enyelgő férfiujjak a lánykeblek bimbóit. Boldogan nyújtózott kitárt karokkal minden fű, fa az ég felé.

Egy csomó fiu játszadozott a szabadban az eső dacára. A leg-

komolyabb köztük, Mihály megszólalt:

— Rémesen untat. Nem játszom tovább.

— Akkor hadjuk abba mi is!

— ajánlotta Oszkár. — Monddd, Mihály, elvégezted a leckédet?

A fiu nem figyelt oda, hanem a többihez fordult:

— Ti csak játszatok tovább!

— Hová mégy? — kérde legjobb barátja, Antal.

— Sétálni! — felelte lakonikusan Mihály.

— Hiszen rögtön sötét lesz!

— Miért ne sétálhatnék a sötétben?

Már csak ketten maradtak, a többi mind elszéledt.

Gyorsan baktattak előre s szemüket mélyen belefúrták a nehéz ködbe, amely lomhán fonta át a várost, mint a takaró a ványadt csecsemőt.

Furcsa, lompos léptekkel jött szemben velük egy lány. Szőke haja kissé kócos volt, az arca foltos-piros és a szeme egy pillanatra rávillant a két fiura s újra lesütötte. Szép, kis jelentéktelen szája volt, kis tokája is és valami zavarodottság, amint észrevette, hogy combját nézik. Aztán tova ment, nehézkesen lógatva magát, mint egy szép, fiatal üsző a mezőről...

Antal egyszerre csak felkiáltott:

— Nézd csak azt a fekete macskát, a felfelé kunkorított farkával!

— Hiszel az előjelemben?

— Magam sem tudom. Onnan a szomszédból jött a dög. Semmi jelentősége.

— Üljünk le, itt a bükkfa alatt. A meleg szél végigsöpör a hegyek felett. Szeretném, ha fiatal driád lehetne most fenn az erdőben, aki az egész hosszú éjszakán a legmagasabb fák sudarán ringatózik, hintál...

A két fiu összebujt a fa tövében.

— Te, Mihály, gombold csak ki a mellényedet!

— Hü... hogy felpuffantja a szél a ruhám.

Antal kéjesen simogatta társának mellét.

— Isten tudja, — szólt, — olyan koromsötét lett, hogy a levegőbe mártott kezem sem látom. Hol vagy voltaképp?

És kereste, markolta társa testét mindenütt. Valami sugárzás áradt a két testből. Erótikai varázs bűkörébe értek...

— Lány... lány kellene!... — nyögte Antal.

— Az... ennivaló lány... olyan mint az őszibarack... eleven barackok, szőkék, kedvesek, hamvasak, kövérek és soványak és úgy tűnik fel, csak ki kell nyujtani a kezünket és mind elérhető. Mit akarnak ezek a lányok? Egyiknek sincs párja... oly szabadok, úgy kínálják magukat... kerülgetnek forró illatozással.

Antal keze belevonaglott barátja inge alá. Nyöszörögve hánykolodtak egymáson, összeszorultak...

IV.

Aztán később:

— Monddd, Mihály, a te nézeted szerint az emberi szemérem nem pusztán a tevelés terméke?

— Éppen ezen gondolkodtam tegnapelőtt. Azt hiszem, mélyen benne gyökerezik az emberi természetben. Képzeld el, hogy ruhátlanra kell vetköznöd a legjobb barátod előtt. Csak akkor teszed meg, ugye, ha egyidejűleg ő is levetkezik meztelenre. Többé-kevésbé divat dolga.

Antal elmerengett.

— Elgondoltam, ha gyermekeim lesznek, fiaim, lányaim, elejétől fogva ugyanabba a szobába, ha lehetséges, egy és ugyanabba az ágyba fektetem őket: megkívánám, hogy reggel az öltözködésnél és este a vetköződésnél segítsenek egymásnak s a meleg évszakban, nappal se a fiukra, se a lányokra nem adnék mást, mint fehér gyapjuszövetből készült, kurta tunikát, melyet a bőrszíj övez a derekukra... Olyan érzésem van, ha így cseperednek fel, sokkal nyugodtabbak lesznek, mint mi szoktunk lenni.

— Elhiszem, Antal, határozottan így van. Most csak az a kérdés, mi történik, ha a lányoknak gyerekek születik?

— Hogy-hogy gyerekek születik? — kérde naivan Antal.

— Ebben a tekintetben ugyanis, azt hiszem, bizonyos ösztön működik. Azt hiszem, ha például egy kandurt, meg egy cicát kölyökorukban együvé zárnak s a külvilággal való minden érintkezéstől távoltartanak, szóval teljesen a saját ösztöneikre bizzák őket, a cica előbb vagy utóbb, de feltétlenül terhes lesz, bárha se ő, se a kandur nem láttak példát,

(Folytatás a 13. oldalon)

Most jelent meg s mindenütt kapható!

Győry Endrének legjobb és legkitűnőbb regénye, melyhez hasonló igen ritka esetben kerül könyvpiacra. — A vaskos és tartalmas kis regény 164 oldal terjedelmű, kartonba kötve, két-szinű címnyomással, egyike a legjobb és legérdekesebb regényeknek, mely az utóbbi időben lapunk kiadásában megjelent. Bolti ára: 100 lei, 50 dinár, 30 ckor., 5 pengő, 6 silling, 2 és fél márka.

Kedvezményes ára: Minden egyes előfizetőnek, olvasónak és mindannak, aki lapunk e heti és jövő heti számát bárhol megveszi.

**40 lei, 16 dinár, 8 ckor., 2 pengő,
2 és fél silling, 1 és fél márka.**

Könyvkereskedők, újságbizományosok és mindazok, akik lapunkat rendszeren árulják, kötelesek a könyvet a fenti kedvezményes áron lapunk olvasóinak kiszolgáltatni!

Tiba János

uri szabó, III. Holló ucca 15
készíti a legujabb diva-ú férfiruhákat,
felöltöket, legszolidabb árak mellett.
Javításokat soron kívül elintézt. 37

Eberling & Comp

TIMIȘOARA, Belváros, Lonovits
ucca 4. szám

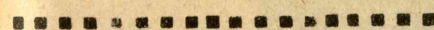
**Lakatos, vízvezeték szerelők és
autógénhegesztés.**

Vállalunk minden e szakmába vágó
munkákat. Szolid árak. 39

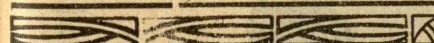
Boszák Albert

mű- és homorú-köszörűs, kézműves
Timișoara IV, Bem-u. 30. Vállal minden e
szakba vágó munkát pontosan és jutá-
nyosan. 34

Zikeli

modern cimfestő
IV. Kossuth Lajos u. 3 sz.
Modern cimtáblák festése szolid
árak mellett. 37

Weipert és Tsa

IV. Hunyadi és Batthányi uccasarak.

**Vízvezeték !
Villanszerelés !**

Speciál esztergamunkák
Szolid árak! 38.

Mágori Mihály

uri és női cipész

III. ker. Holló ucca 13 szám
készít bármily fazonu uri és
női cipőket, a legkényesebb
izlésnek is megfelelően.

Szolid árak! Pontos munka! 38.

Fratii Györfly Testvérek

Műbú orasztalok

Timișoara II. Rékási ut 4. sz.
Kész bútorok: háló, ebédlő, leány
és uri szobák, valamint irodabe-
rendezések készítése szolid árak
mellett. 36

Zománc edények

vasgerendák, épületvasalások,
rudvasak nagyban és kicsinyben

Jäger József és Péter

cégnél

TIMIȘOARA, IV. Hunyadi ut
Telefon: 3-26 38

a Grand Hotel mellett

**Legszebb
frizurák,
maniküre.**

**Legjobb
hajfestés,
hajápolás**

**Legolcsóbb
illatszerek és
piperecikkek,
P. TODOROV,
női és férfi-
fodrász
Timișoara, str
Alba Iulia**

**Jól járó
órák!**

Óra javi-
tások
pontosan
és meg-
bizhatóan

**Gács
Ferenc**

órásnál
Timișoara

Erzsébetváros, Királytér 12

**On is meggyőződhet róla, hogy a
legjobb sütemények, fagyalt és jeges
kávét Mann cukrászánál kaphatók.
Timișoara, II., Andrási ut 12.**

Majthényi Károly

Telefon 11 29 Timișoara, III. Doja u. 6 Telefon 11-29
Elvállal vízvezeték, csatornázás és villanszerelés, házteléfono és gázkályha
javítást, berendezést és mindenféle lakatos munkát szolid áron.

Simon férfiszabóság, Jó-
zsefváros, Arany
János-u 1b. Férfiöltönyök és fel-
sőkabátok a legujabb fazon szer-
int, elsőrendű kivitelben, szolid
árakon 35

Lázár József

Vízvezeték és csatornázási szerelő
Timișoara, III. Dózsa ucca 17. sz.
Vállal mindennemű szerelést és bármily
szakba vágó munkát, szolid árak mellett!

FENYŐ
METALOGRAFIE
TIMISOARA
TELEFON 19-51
GARA
ASTRA
FABRICA DE VAG
ARA
FENYŐ
FOTOCINOCRAFIA
SUCESTE
TABLITE DE RECLAMĂ IN METALE
REKLAM FÉMCIMKÉK
REKLAME METALL-SCHILDER

Krämer Sebestyén

vízvezeték szerelő.
Besseneyi u 50 sz. Mehala
vállal mindennemű szerelési mun-
kát szolid árak mellett. 37

„Aradi Közlöny”

Erdély legjobb és legolvasottabb politikai magyar napilapja.

Művészies Reklámokat, Dispozitiveket

stb. tervez — rajzol — fest és mintáz

BERTOK ISTVÁN

Timișoara, Józsefváros Bulev. Carol 15 (Hunyadi ut)

Granatir Traján

Kelmefestő és vegytisztító intézete
Timișoara III. Király u. 101 sz.
Vállal minden e szakmába vágó ruhák
festését és vegytisztítását. 7

Karl uriszabósága

I. Paránka u. 3 sz.

Készít bármilyen fazonu ruhákat a
legkényesebb izléseknek megfelelően,
szolid árak mellett. 32

Lloyd kávéház, Timisoara

Kellemes szórakozó hely,
fagyalt, kitűnő jégbehűtött italok
Esténként elsőrangú cigányze-
nekár hangversenyez.

„Megváltás“

poloskairtószer minden háztartásban
nélkülözhetetlen. Kapható:

Weisz Antal

butorúztetésben, II. Mérég-utca 4 szám

Vizumokat és más meg-
bízásokat

Bukarestbe 36 óra alatt elintézt

PINKERTON BOY

Timișoara — Telefon 75

Plesko Pavel

lakatos és vízvezetékyszerelő
Timișoara III. Hunyadi ut 86. sz.
Vállal minden e szakmába vágó munkákat
szolid árak mellett. 35

Javítások azonnal

Kovinka Somborac, Timisoara

IV. Uri ucca 4. sz.

Mindenemű divatkalapok raktáron,
olcsó árak mellett. 28-10

Stáry Sándor

Uri és női cipész Gyárváros,
Fő u. 39 sz. [volt Kész Péterné-féle
cipőüzlet]

Divatos cipők bármely fazonban a legkénye-
sebb igényeknek megfelelően. Polgári árak.
Javítások soron kívül. 40

V. évf. 25 sz.

Ára 20 lei, Bukarestben 25, 3 c. kor., 8 dinár,
50 osztr. garas. 2 fr. frank, 3 lira, 20 pfenning

Tipografia UNION „Káviár“ könyvnyomdája. Lugoj

A RÓKA

A legjobb képes heti élc-
lap. Ára 10 Lei, 4 dinár,
2-50 ckor.

— Mindenütt kapható. —

Lugoson: a „Cultura“ és Nemes K.
könyvkereskedésekben, valamint a
vasuti hírlapárusítónál.

Sánta István

uri és női cipész

Gyárváros, Bárány-uca 21. sz.
készít elegáns férfi és női cipőket
40 mérték után.

Javításokat soron kívül elintézt

„Schwaszta“

cipők

42

elsőrendűek és tartósak

lk, Csáky utca 8. - Bejárati Dózsa u.

Száva Vémits

asztalos

Kész háló, konyha berendezés
olcsó árban kapható

Gyárváros, Tigris utca 25. 36.

Fassbinder Lajos

Uriszabó,

43

Temesvár, II. Három király u. 4 szám,

készíti a legdivatosabb öltönyöket, a
legkényesebb izlésnek is megfelelően.
Postamunkákat is vállal! Szolid árak!

Kubitz Frigyes

kárpitos- és díszítőműhelye

Gyárváros, Három király u. 18 sz.
alatt. 43

Vállalok mindennemű kárpitosmunkát, va-
lamint autópárnázásokat és kárpitozásokat.

Legszebb divatcipők

Bőripari Munkások cipőüzletében,

34

Munkás-Orthon
(Parkszanatórium mellett) Timișoara, készülnek. Pontos munka!

„SÁRGARIGO“

Legkellemesebb kirándulólhely! Erzsébet-
városi szőlőkben, a 3-as villamos végáll'o-
másánál. — A Niemetz-fasor végén! —

Hideg és meleg ételek, állandóan a
legizletesebb menü, pompás fajborok,
polgári árak, figyelmes kiszolgálás.

Ádám Mátyás vendéglős

— Megjelenik minden kedden.
Timișoara 1927 évi június hó 21

DIJSTALANUL

hallgatható a XX. század
csodája és a világ
összes művészei

Katzky gramofon- szalonjában

Timisoara, Belváros Merci u. 10.

Gramofonok és lemezek
nagy választékban!

Egy-, két-, három- és néglámpás
Rádió-készülékek
erős és tiszta hanggal, rend-
kívül olcsón szerezhetők
be lapunk szerkesztősége révén.

Lehrner Géza órák és
ékszerész
II. Str. Dacilor 29
Dusan felszerelt raktár!
Javítások jótállás mellett. 20